

Một Vị Quan Văn Eo Rất Nhỏ

Contents

Một Vị Quan Văn Eo Rất Nhỏ	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	14
8. Chương 8	15
9. Chương 9	17
10. Chương 10	19
11. Chương 11	21
12. Chương 12	22
13. Chương 13	25
14. Chương 14	27
15. Chương 15	31
16. Chương 16-1	33
17. Chương 16-2	36
18. Chương 17-1	38
19. Chương 17-2	40
20. Chương 18	42
21. Chương 19: Phiên Ngoại 1: Hồi Ức Đã Mất	50
22. Chương 20: Phiên Ngoại 2	52
23. Chương 21: Phiên Ngoại 3	55
24. Chương 22: Phiên Ngoại 4	55
25. Chương 23: Phiên Ngoại 5	56
26. Chương 24: Phiên Ngoại 6	58

Một Vị Quan Văn Eo Rất Nhỏ

Giới thiệu

Editor: Dạ Ngân Nguyệt Thể loại:Đam mỹ, sủng nịch phúc hắc hoàng đế công X chính trực dũng cảm quan văn thụ, cổ tr

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-vi-quan-van-eo-rat-nho>

1. Chương 1

Lý Tầm là sử quan đời này, chức trách là quanh năm đi theo hầu hạ bên người hoàng đế, cơ hồ như là hình với bóng.

Hắn đối với việc chường quản tư liệu lịch sử không có hứng thú gì, chỉ là trí nhớ tương đối tốt, so với việc này, hắn càng yêu thích ghi chép về sinh hoạt thường ngày của hoàng đế, thường thường có thể biết được không ít bí ẩn.

Nói đến công việc này, đãi ngộ cũng không tệ lắm, ưu sầu duy nhất của hắn chính là hoàng đế lúc nào cũng không thích nghỉ sớm một chút, mà thường phê duyệt tấu chương xuyên suốt một đêm, liên lụy hắn cũng không thể nghỉ ngơi, đôi khi còn phải dặn dò thái giám châm đèn pha trà.

Hoàng đế không ngu ngốc vô đạo lí, đối xử hạ thần cũng không có gì không tốt, chính là có chút chăm lo việc nước quá mức. Lý Tầm suy nghĩ một chút, chuyện này cũng không có gì khiến hắn phải khuyên can, liền thành thật ôm thư từ chờ đợi ở bên cạnh, hoàng đế cũng sẽ thường không nhớ tới có người như hắn ở bên.

Lý Tầm năm nay khoảng chừng hai mươi, dung mạo cũng coi như không tầm thường, đi ở trên đường vẫn có thể bị cô nương ném trái cây khấn tay, nhưng đến nay vẫn chưa có hôn phối, hắn cũng không có tâm tư vào việc đó. Bởi vì thường không về phủ, nên cũng không có ông mai bà mối nào có thể gặp được, thường ngày ngoại trừ công tác cũng không có việc gì để làm, thật sự rất thanh nhàn.

Những lúc chờ đợi hoàng đế phê tấu chương hắn luôn thích nghỉ vãn vợ, không có chuyện gì làm liền đem cuộc đời của bản thân sơ lược lại một lần, muốn chuẩn bị viết một phần truyện kí cho chính mình, việc quan trọng như đại nghiệp cả đời vậy, nhưng đáng tiếc đến nay vẫn chưa viết ra.

Sắc trời đã tối, Lý Tầm đoán hoàng đế tám phần mười lại muốn xem tấu chương suốt một đêm, nghĩ lại liền không nhìn được gấp một cái.

“Bây giờ là lúc nào?” Hoàng đế đột nhiên hỏi.

Lý Tầm sợ hết hồn, đem nửa cái ngáp áp trở lại, cúi đầu cung kính mà bước lên trước nói: “Canh ba.”

Hoàng đế liếc hắn một cái, Lý Tầm cảm thấy được vẻ mặt kia thập phần quái lạ, hơn nữa ánh mắt nhìn hắn hết sức kỳ quái. Lý Tầm cúi đầu nhìn lướt qua hông của mình, cảm thấy được gần đây có chút khổ cực, thật vất vả nuôi lại thịt giờ đã gầy không còn gì.

Hoàng đế ho khan một tiếng, có lẽ cũng cảm thấy chính mình nghiền ép hạ thần có chút quá mức, thiện tâm nói: “Vậy người không cần chờ ở đây, nghỉ ngơi trước đi.”

Lý Tầm vội nói: “Việc này không hợp lễ nghi, bệ hạ.”

Hoàng đế không thể làm gì khác hơn nói: “Vậy hôm nay tới đây thôi, trăm cũng mệt mỏi.”

Lý Tầm trong lòng mừng như điên, thận trọng mà đáp ứng.

Hoàng đế chống đỡ cái trán, cũng cười nói: “Nếu sắc trời đã tối, người liền ở trong cung nghỉ ngơi đi.”

Lý Tầm cẩn thận suy nghĩ một chút việc này có phải một cách nghiền ép công tác khác không, nhưng nhìn vẻ mặt hoàng đế thản nhiên như vậy, hắn lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử(1) cũng không tốt.

Quân vương đời này cũng tương đối trẻ, bởi vì tiên hoàng băng hà đột nhiên đến mức không kịp chuẩn bị, hoàng đế bị đứ loại quan lại trực tiếp đưa lên thượng vị, tính ra khoảng cách từ trận rối loạn đó đến giờ cũng mới hơn một năm. Lý Tầm là được đề cử tối, tài hoa cũng coi như không tồi, trước liền tại văn quán làm việc, hiện tại đến bên người hoàng đế được nhiều đãi ngộ liền chứng nào tật nấy, có lúc không kiểm chế được bản thân, không nhìn được liền khoe khoang mấy lần, cũng may hoàng đế nhân từ, không thèm để ý một ít động tác nhỏ không ảnh hưởng đến đại cục của người bên cạnh, Lý Tầm mới an ổn mà làm sử quan lâu như vậy.

Hiện tại hoàng đế kêu hắn trực tiếp ở trong cung qua đêm, hắn vẫn là rất vui vẻ, thứ nhất là vì không cần chịu đựng cả một đêm, thứ hai là không cần phải trở về trong đêm. Cho nên đáp ứng vô cùng sẵn sàng.

Lý Tầm ở bên ngoài lấy cái giường nhỏ nằm, khi ngủ được mơ mơ màng màng thì dường như nghe thấy có người đi lại, hần vùng vẫy một hồi vẫn là không đứng lên, ngủ tiếp đến thập phần thơm ngọt. Hoàng đế hơn nửa đêm mất ngủ bưng cái giá nệm ngồi một bên nhìn hồi lâu, vẫn là không nhìn được nhéo hần eo.

Lý Tầm eo vẫn là rất nhỏ, bình thường quan phục rộng lớn nhìn không ra cái gì, vạt áo một khi buộc chặt liền xem hết sức rõ ràng.

Hoàng đế nằm xong eo càng không ngủ được, không thể làm gì khác hơn là quay trở lại tiếp tục phê tấu chương. Một khi làm chính là cả đêm, trái lại Lý Tầm, ngủ say đến suýt nữa lặn xuống giường.

Hoàng đế có chút buồn phiền, sáng sớm hai vành mắt đen gọi thái giám tiến vào cho chính mình thay y phục rửa mặt.

Lý Tầm thoát cái liên nhảy từ trên giường nhỏ xuống dưới, mơ mơ màng màng sờ loạn khắp nơi. Hần nhưng thật ra ngủ đến mơ hồ, quên mất là mình đang ở trong cung, thảo nào sờ soạng hồi lâu ngay cả cái góc bàn đều sờ không ra, bàn tay quơ loạn còn bị người ta tóm lấy.

“Ai vậy, đang làm cái gì đấy!”

“Lý Tầm.”

A thôi chết! Lý Tầm giật mình một cái liền lập tức tỉnh táo, hô to: “Vi thần biết tội!” Một mặt cực kỳ nhanh chóng mà quỳ xuống, trong lòng còn đang sửng sốt. Hoàn hồn trộm dò xét vẻ mặt của hoàng đế, nhìn hần thật giống như không muốn trách tội mình, mới phát hiện một cái tay của mình còn nắm tại trong tay hoàng đế, liền lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai rút ra, hoàng đế cũng nắm đến quá chặt rồi.

Thấy Lý Tầm ngẩng đầu nhìn chính mình, hoàng đế đành phải thả tay ra. Tay Lý Tầm lấy được tự do, liền kinh hồn táng đảm đưa tay đến trước ngực thăm dò, chỉ sợ chậm một bước móng vuốt liền bị chặt.

Hoàng đế ho khan một tiếng: “Được rồi, chuẩn bị một chút, nên vào triều.”

Lý Tầm vâng dạ một tiếng, rửa mặt thật nhanh, sửa soạn lại bản thân, bộ dạng trang phục liền lại là cái kia ngoan ngoãn tiểu sử quan.

Hoàng đế cảm thấy khá tiếc hận.

(1) lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử: ý ảnh là bác quàng để nghĩ tốt cho ảnh mà mình thì cứ nghĩ xấu cho người ta hoài, thấy cái gì đó hơi sai sai ==))

2. Chương 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lý Tầm biết hoàng đế thích phê tấu chương vào nửa đêm, lại không nghĩ tới hoàng đế nhất thời hứng khởi lại có thể hơn nửa đêm còn đi dạo ngự hoa viên. Hoa viên hoàng cung rất đẹp, thế nhưng hơn nửa đêm không ngủ đến xem, hiện thực làm Lý Tầm cảm thấy được người này hơn phân nửa có bệnh.

Nhưng là thần tử cũng không thể nói gì, dù sao hoàng đế cũng không là đêm đêm xuân tiêu không lâm triều(1), cũng không phải sửng hạnh yêu phi trầm mê hưởng lạc, chỉ là nhìn hoa mà thôi, một chút ham muốn nhỏ cũng không phải là không thể lý giải.

Lý Tầm đối với cái này không hề có hứng thú, bưng sách nghiêm chỉnh làm thiết diện vô tư(2) thái sử.

Hoàng đế muốn đi xem hoa quỳnh, còn đặc biệt tự mình cầm theo đèn, cho người khác lui xuống, chỉ để lại Lý Tầm đi cùng.

Lý Tầm nghĩa chính ngôn từ(3) nói: “Bệ hạ, thần không có võ công, nếu như gặp phải nguy hiểm sợ không thể đứng lúc hộ giá.”

Hoàng đế cười nói: “Không sao, trẫm có thể bảo vệ người.”

Lý Tầm kinh hãi, lập tức nói: “Bệ hạ như vậy làm sao được!” Xong lại cảm thấy lập trường chưa đủ kiên định, còn chuẩn bị muốn bắt đầu giảng đạo lý, nội tâm còn có chút rục rịch hưng phấn. Đáng tiếc mới vừa mở lời liền bị hoàng đế đánh gãy.

“Được rồi, không cần quấy rầy hứng thú của trẫm.”

Lý Tầm biết nghe lời mà ngậm miệng đồng thời quả quyết đem lời nói của hoàng đế hơi chút thay đổi thành văn, sau đó mới bắt đầu viết xuống sổ ghi chép sinh hoạt hàng ngày.

Liền tại thời điểm trong khi chờ, hoa quỳnh đã chớm nở một chùm. Hoa trắng như tuyết giương lên từ cái cuống xanh sẫm, cánh hoa phức tạp mà tinh xảo, chiếu rọi dưới ánh nến có chút mùi khói lửa.

Lý Tầm không thể không thừa nhận, tuy rằng nửa đêm xem hoa thật giống như đầu óc có bệnh, nhưng chuyến này quả thực rất có giá trị.

“Thế nhân đều nói ngày ngắn trách đêm dài, sao không cầm đuốc giao du, ái khanh nghĩ thế nào?” Hoàng đế lẳng lặng mở miệng, Lý Tầm sững sờ, tỉ mỉ tính toán ý tứ của hoàng đế một chút, này hình như là đang nói cần tận hưởng lạc thú trước mắt, vậy hẳn có phải là nên nêu ý kiến nói làm hoàng đế cần phải chăm lo việc nước?

Liền đáp: “Thần cho là, người đều là như nhau, phóng túng tình cảm hoặc là cúi mình theo lễ giáo đơn giản chỉ là do mỗi người tuyển chọn.”

Hoàng đế lúc này xoay đầu lại, hỏi: “Vậy ái khanh nghĩ nên chọn thế nào?”

Lý Tầm nhìn hoa quỳnh đã bắt đầu cuộn lại cánh hoa, lại nhìn hoàng đế, cười nói: “Vi thần đương nhiên là nghe theo quân mệnh.”

Hoàng đế không nói, ánh mắt mơ ước dừng ở trên eo Lý Tầm.

(1) Đêm đêm xuân tiêu không lâm triều: mỗi đêm trầm mê mỹ sắc mà bỏ quên việc nước

(2) Thiết diện vô tư: công chính liêm minh

(3) Nghĩa chính ngôn từ: lời lẽ nghiêm chỉnh, đường hoàng

Đây là hoa quỳnh nhé =))

3. Chương 3

Thời điểm Lý Tầm còn tại văn quán nhậm chức có viết một bài thơ, cũng chỉ là làm chơi, viết xong liền quẳng ở sau ốt, ai biết bài thơ này lại cố tình gây phiền toái cho hắn.

Văn nhân không có chuyện gì liền thích giải thích mò thơ văn của người khác, bên trong thơ của Lý Tầm vừa vắn có cái chữ tiền, lại cùng một câu phía sau liên tiếp, ý tứ chính là tiền tài là vật ngoài thân, không cần cũng được. Ai biết liền bị người khác giải thích đây là ám chỉ đương kim thiên tử.

Lý Tầm bị người hùng hồn cáo trạng thậm nghĩ có bản lĩnh người đừng dùng tiền, bằng không cũng là đối với đương kim thiên tử bất kính.(ý ảnh là ví hoàng đế như tiền bạc mà còn dám xài hả:vv)

Lát nữa vẫn là muốn hướng hoàng đế kêu oan.

Hoàng đế đối với chuyện này không có ý kiến gì, còn rất có hứng thú hỏi Lý Tầm viết bài thơ gì.

Lý Tầm cười gượng: “Hồi bẩm bệ hạ, thần chỉ là làm cho vui, cũng chẳng có gì.”

Hoàng đế dứt khoát không để mắt đến đám thần tử còn đang luận âm mưu, thỉnh giáo: “Trẫm gần đây cũng muốn làm về, ái khanh không ngại đọc một chút?”

Lý Tầm không thể làm gì khác hơn là đồng ý.

Hoàng đế vừa nghe, phát hiện chuyện cũng liền là như vậy thôi, hai câu cuối cùng nói chuyện tiền tài phú quý sinh sầu lo, lại nói không bằng nâng chén rượu say giấc ngủ, quả nhiên chỉ là người khác nghĩ nhiều quá.

Nhân tiện nói: “Chu ái khanh nghĩ nhiều, trẫm lại cảm thấy thơ này của Lý đại nhân rất thú vị, cũng không phải là ám chỉ. Huống hồ đất nước ta rộng lớn, chẳng lẽ còn không dung được một bài thơ?”(1)

Hoàng đế đều lên tiếng, Chu đại nhân có thể làm sao, cũng không thể cùng hoàng đế oán giận, không thể làm gì khác hơn là hô to vạn tuế khen thiên tử thánh minh, nói xong quyết đoán xin cáo lui.

Lý Tầm cũng không nghĩ tới hoàng đế cư nhiên sẽ giúp mình, giống như đang nằm mơ, mơ hồ nói tạ ơn, lại nghe hoàng đế nói: “Trẫm vốn thấy ái khanh làm việc cần cù và thật thà, tính ban thưởng một vài thứ, mà ái khanh lại cho rằng phú quý sinh sầu lo, vậy lần này ban thưởng sợ là không thể cho, miễn cho ái khanh lại sầu lo.”(chết chưa, tự mình hại mình =)))

Lý Tầm trong lòng lộp bộp một chút, phảng phất như bỏ lỡ mấy trăm lượng bạc ròng trắng sáng, nước mắt lưng tròng nói: “Đã là bộ hạ ban cho, thần sao dám giả vờ thanh cao.”

Hoàng đế nói: “Ồ? Thế ái khanh là tình nguyện chính mình sinh sầu lo cũng không nhẫn tâm cô phụ ý tốt của trẫm?”

Lý Tầm nhanh chóng gật đầu: “Bộ hạ thánh minh.”

Hoàng đế nhin cười nói: “Ái khanh chân tình tha thiết như vậy, trẫm cũng là trăm triệu không đành lòng làm cho ái khanh sầu lo, thôi, việc này vẫn là không cần nhắc lại.”

Không! Bạc của ta!

Mắt thấy ván đã đóng thuyền(2), bạc sắp tới tay vẫn là bay, Lý Tầm gần như muốn học máu, lòng như tro tàn.

(1) Chương này hoàng đế nói “Huống hồ đất nước ta rộng lớn, chẳng lẽ còn không dung được một bài thơ?” là mượn từ một câu chuyện trong Chính trực ký, ghi lại là bài thơ của một người Tống di dân đến nước Lương bị kẻ thù vu cáo, nói hấn “Phỉ báng triều đình, có tâm hướng về nhà Tống”, cuối cùng Lễ bộ phán quyết nói: “Thi nhân ngâm thơ về tình, không thể vu cáo là phỉ báng, cũng không phải đường đường một cái Thiên triều không thể dung được người.”(cái này là chú thích của tác giả không phải của mình nhé, à mà dành cho bạn nào thắc mắc về thời gian thì đây là đang nói về thời Lưu Tống (420 – 479) và thời Nam

Lương (502 – 557))

(2) Ván đã đóng thuyền: chuyện đã rồi

4. Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sau khi hạ về, thời tiết càng ngày càng nóng. Khối băng dự trữ từ mùa đông không ngừng được đưa tới điện của hoàng đế liên tục, Lý Tầm đi theo bên người hoàng đế cũng cò được không ít hơi lạnh.

Bởi vì không có gì muốn ăn, hoàng đế thỉnh thoảng sẽ để phòng bếp đưa chút đồ vật giải nhiệt lại đây, bảo Lý Tầm cùng ngồi xuống ăn.

Tay nghề phòng bếp Lý Tầm sớm có nghe thấy, hiếm khi hoàng đế thương cảm hạ thần như vậy, có lộc ăn đương nhiên phải tận tình hưởng. Bên kia hoàng đế còn chưa lật hết tấu chương trên tay, bên này Lý Tầm đã đem kem tươi với nước ô mai của mình uống hơn phân nửa từ lâu. Hoàng đế vừa nhắc mắt nhìn sang, liền thấy Lý Tầm một bên chấp bút viết, một bên bưng cái bát thỉnh thoảng uống mấy cái, hai bên đều không rút xuống, không khỏi cười cười.

“Ái khanh thật sự là cẩn trọng.”

Lý Tầm thuận miệng nói: “Bệ hạ quá khen, thần chỉ là lấy bệ hạ làm gương.”

Hoàng đế cũng bưng chén lên uống một hớp, cười nói: “Thì ra ái khanh khéo nói như vậy sao?”

Lý Tầm nghe vậy buông công việc trên tay xuống, cười hì hì: “Chuyện bệ hạ không biết còn rất nhiều.”

Hoàng đế nhíu mày, Lý Tầm bắt đầu thao thao bất tuyệt nói về sự tích huy hoàng năm đó của chính mình, miệng lưỡi lưu loát cũng không biết là thật hay giả.

Đợi hắn nói xong, hoàng đế đem cái bát trong tay đẩy sang hướng bên kia của hắn. Ánh mắt Lý Tầm sáng lên, vui mừng lại thận trọng nói: “Thần làm sao dám mơ ước đồ vật của bệ hạ.”

Hoàng đế cười nói: “Trẫm cho phép người mơ ước.”

Lý Tầm động tác nhanh chóng kéo bát lại đây, chân tâm thực lòng cảm kích nói: “Bệ hạ thương cảm hạ thần như vậy, thật là phúc của xã tắc a!”

Hoàng đế chống cằm, cười híp mắt nhìn hắn uống nước, bỗng nhiên ý vị thâm trường⁽¹⁾ nói: “Chỗ tốt của trẫm, ái khanh còn không biết.”

Lý Tầm nghi hoặc: “Bệ hạ đây là có ý gì?”

Hoàng đế vỗ vỗ đầu của hắn: “Làm chuyện của người đi.”

(1) Ý vị thâm trường: có ý tứ sâu xa, khụ khụ

Kem tươi

Nước ô mai

5. Chương 5

Đến ngày hưu mộc(1), Lý Tầm dự định về nhà một chuyến.

Gian nhà lâu không có người ở tro bụi đầy đất, không thể làm gì khác hơn là mất nửa ngày quét dọn sạch sẽ. Vừa muốn nghỉ ngơi, liền nghe ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa dồn dập, cứ như có việc lớn liên quan đến mạng người.

Lý Tầm đứng lên đi mở cửa, còn chưa kịp thấy rõ người tới là ai, thì trước tiên đã bị mùi sơn phấn nước mũi đập vào mặt, hơi mòng.

Giương mắt vừa nhìn, thì ra là vị Vương tú bà có tiếng ở góc phố kia, người được xưng là Nguyệt lão sống.

Lý Tầm còn không có từ bên trong vị sơn phấn thoát ra, mở miệng chưa kịp nói liền trước tiên đánh một cái kinh thiên động địa hất xì, xoa xoa mũi mới nói hết lời.

“Vương đại nương a, trận gió nào đem ngài thổi tới, có chuyện gì không?”

Vương tú bà lườm hần oán trách một cái, dáng vẻ kia lực trùng kích khá lớn, Lý Tầm cũng sờ kinh sợ đến nỗi đang tại ngày hè chói chang cũng phải nổi da gà toàn thân.

Lại nghe làn điệu đặc biệt của tú bà vang lên: “Này còn không phải là sắp có một cộc trời giáng việc vui, ta a, mấy ngày nay muốn gặp Lý đại nhân người thế nhưng phí hết bao nhiêu công phu, còn không mời ta đi vào ngồi một chút?”

Lý Tầm không tìm được manh mối, vẫn là mời người đi vào.

Vương tú bà người chưa ngồi xuống đã trước tiên quan sát xung quanh một lần, chỉ chỉ cây thạch lựu ở góc tường kêu Lý Tầm có thời gian thì trông lại, lại chỉ một chút hoa sen trong chậu nước bảo Lý Tầm bỏ vài con cá chép vào nuôi.

Không dễ dàng ngồi xuống, Lý Tầm mới vừa tắm rửa cũng coi như là bỏ đi, không khỏi có chút bực mình, nhàn nhạt nói: “Vương đại nương rốt cuộc là có chuyện gì, không bằng nói sớm đi.”

Vương tú bà bưng miệng cười: “Này còn không phải đưa lời chúc mừng đến Lý đại nhân, mấy ngày nay Thượng thư đại nhân đặc biệt tìm đại nương ta, định mai mối cho người đấy!”

Lý Tầm nhất thời liền mòng: “Cái gì?”

Vương tú bà còn cho là hần vui mừng quá độ, lặp lại lời nói: “Thượng thư đại nhân thấy người rất có tài văn chương, mới đặc biệt mời ta mai mối cho đại tiểu thư, cũng không phải là kết một mối lương duyên

sao?”

Lý Tầm hiểu được, cũng không nói nhiều, liền nghe Vương tú bà ba hoa chích chòe một trận đem tiểu thư nhà thượng thư khen như tiên tử trên trời khó gặp được trên thế gian.

Nói thật, hẳn đi theo bên cạnh hoàng đế lâu như vậy, cũng đã gặp qua tiểu thư nhà thượng thư, vị tiểu thư kia mặc dù không có Vương tú bà nói khuếch đại như vậy, nhưng cũng là cái xinh đẹp giai nhân, nếu hôn sự này thật sự thành hẳn ngược lại cũng không thiệt thòi.

Đáng tiếc vấn đề lớn nhất chính là ở bản thân Lý Tầm, hẳn vô cùng không khéo, vừa vặn là một tên đoạn tụ(2), nên lại thành ra lúng túng.(giác ngộ rồi hả anh =)))

Lý Tầm suy nghĩ nửa ngày, đem lời nói của Vương tú bà quên triệt để, chỉ hỏi: “Thượng thư đại nhân nói như thế nào?”

Wương tú bà lại là khen một hồi, khen thượng thư mắt tinh biết nhìn người tài, khen hai người trai tài gái sắc cái gì mà ông trời tác hợp cho. Lý Tầm trong lòng buồn bực, không kiên nhẫn đánh gãy: “Chỉ hỏi người Thượng thư đại nhân nói thế nào, có hay không đều cảm miệng cho ta.”

Thấy sắc mặt Lý Tầm quả thực không tốt, Vương tú bà ngậm miệng, sau một lát mới nói: “Thượng thư đại nhân nói, nhất định phải đem cọc hôn sự này nói thành. Vương tú bà ta đây cũng là vỗ ngực đảm bảo, nhất định là nói thành.”

Lý Tầm liếc nàng một cái: “Sao người khẳng định là sẽ thành?”

Wương tú bà cảm thấy hơi hoảng loạn, lại nghĩ đến mình còn có Thượng thư đại nhân làm chỗ dựa, liền kiên cường lên: “Sao lại không được? Cái này cũng là ta niệm tình cảm với đại nhân, dù nói thế nào, kết thân cùng nhà thượng thư, Thượng thư đại nhân cũng sẽ không bạc đãi đại nhân ngài, đây chính là chuyện tốt. Cũng không phải ta xem thường đại nhân, đại nhân người chỉ làm một cái sử quan thì được gì, hiện tại vừa vặn có cơ hội một bước lên mây(3). Huống hồ Thượng thư đại nhân thành ý mười phần, đại nhân cũng không tiện cự tuyệt đi?”

Lý Tầm trong lòng phản cảm, cười lạnh nói: “Chẳng lẽ còn có ép mua ép bán sinh ý?(4) Vẫn là làm phiên Vương đại nường trả lời Thượng thư đại nhân, Lý mỗ ít phúc, trèo không nổi hôn sự này, thực sự xin lỗi!”

Mất thấy hôn sự nói không được, Vương tú bà vung tay một cái, nổi giận ùng ùng nói: “Đại nhân cũng đừng không đem Thượng thư đại nhân để vào mắt! Đợi đến lúc bị bầm báo lên hoàng thượng, đại nhân cũng đừng quay đầu lại xin Vương tú bà ta nói giúp người!”

Lý Tầm vung tay áo, cũng không thèm nhìn tới Vương tú bà: “Ý tốt của người ta ghi nhớ, không tiễn!”

Chỉ nghe tiếng bước chân thật mạnh đạp lên tảng đá xanh trên mặt đất, Lý Tầm hừ lạnh một tiếng, tự

nhủ: “Người có thượng thư làm chỗ dựa, ta cũng không hiềm lạ!”

(1) Ngày hưu mộc: nói theo cách hiện đại là ngày nghỉ phép á

(2) Đoạn tụ: ý là gay, nguồn gốc của từ này là từ một điển cố về chuyện tình ở triều Hán giữa Đổng Hiền và Hán Ai Đế kể là có một lần ngủ trưa, Đổng Hiền gối lên cánh tay áo của Ai Đế mà ngủ. Ai Đế muốn quay người nhưng cũng không muốn làm tỉnh giấc của Đổng Hiền nên lấy kiếm cắt đứt cánh tay áo của mình. Người đời sau gọi mối tình đồng tính là “đoạn tụ” nghĩa là mối tình cắt tay áo.

(3) Một bước lên mây: ở đây ý là thăng tiến

(4) Sinh ý: việc làm ăn, buôn bán

6. Chương 6

Thượng thư bên kia mấy ngày nay không có động tĩnh, qua lâu, Lý Tầm cũng không đem việc này để ở trong lòng, ai biết vào triều thượng thư bỗng nhiên làm khó dễ, Lý Tầm đứng ở hàng ngũ quan lại ngăn người, bỗng chốc còn chưa kịp phản ứng lại.

Cẩn thận nghe, hóa ra là bắt lấy nhược điểm của hắn muốn lấy việc công trả thù riêng.

Hắn trước kia giữ chức quan nhỏ tại văn quán, bởi vì không được người thích, nhiệm vụ phân công phần nhiều là chỉnh lý kho sách, cũng không nghĩ tới, chỉnh lý cái kho sách còn có thể bị nắm nhược điểm.

Nói hắn từng đem sáng tác của Lão Trang đặt ở phía trên kiệt tác Nho gia, ý muốn giáng nhơ tôn xuống một bậc.

Lý Tầm cố gắng nghĩ lại, còn thật không nhớ ra được có chuyện này, bất quá mặc dù có việc này, cũng chỉ có thể coi là chỉnh lý kho sách sai lầm, làm sao liền thành ra tới vấn đề thứ bậc, Lý Tầm đối với cái này cũng là trợn mắt há mồm.

Bên kia thượng thư còn đang cố gắng vì hành vi của Lý Tầm mà gán tội, Lý Tầm dờ khóc dờ cười nghe, ngẩng đầu nhìn lên, hoàng đế cũng nghe đến vô cùng phấn khởi, lại không biết có phải là nghe cho vui rồi thôi hay không.

Khẽ thở dài một cái, Lý Tầm thật sự cảm thấy đúng là người ngồi ở trong nhà, họa từ trên trời rơi xuống.

Thượng thư nói xong, Lý Tầm cũng bước lên trước một bước, vì chính mình biện giải nói: “Hồi bẩm bệ hạ, lời này của thượng thư chính là dục gia chi tội(1) a!”

Hoàng đế cũng rất phối hợp: “A, lời ấy của ái khanh giải thích thế nào?”

Lý Tầm liền nói: “Đại nhân nói vì thần tôn Đạo biếm Nho, đây là vu cáo! Thần từ nhỏ đọc qua nhiều loại kiệt tác, đối Nho Đạo hai gia cũng có hiểu biết, dựa vào điều này, thần luôn cho là Lão Trang giáo cùng Nho giáo mỗi người mỗi vẻ, trọng bên này khinh bên kia là tuyệt đối không có khả năng!”

Thượng thư không thuận theo: “Lý đại nhân đưa Lão Trang luận ngữ lên trên vẫn chính là sự thật!”

Lý Tầm ôn hòa nhã nhặn nói: “Là sự thật không sai, mà thần đều có nguyên do. Dem sách Lão Trang để trên, Nho kinh để dưới, chính là bởi vì thần cho rằng Nho kinh là bách gia trụ cột, sách của nhiều nhà đều thụ ảnh hưởng của Nho học rất sâu. Xin hỏi thượng thư, đã là trụ cột, lại không có lý lẽ nằm dưới sao? Huống hồ dùng xã tắc làm thí dụ, bách tính nông nghiệp là căn cơ của xã tắc, chẳng lẽ không phải là nằm ở dưới? Chúng ta đều là từ tầng dưới bần hàn mà đến, lẽ nào một nhân vật như đại nhân là bổng dưng có được? Đại nhân dám nói, sinh hoạt của đại nhân căn bản không phải đến từ chính hạ tầng?”

Lý Tầm hơi thu lại tay áo, chấp tay khom người, hùng hồn nói: “Bẩm bệ hạ, đây chính là bởi vì thần lấy Nho kinh làm trọng, mới đưa bên nhẹ hơn lên trên a!”

Thượng thư bị trách móc một trận, nửa ngày không nói nên lời, không thể làm gì khác hơn là hừ lạnh một tiếng tự tạo cho chính mình một bậc thang, ngược lại thay đổi thái độ hướng hoàng đế nói: “Thần hiểu lầm dụng ý của Lý đại nhân thực là không phải, kính xin bệ hạ trách phạt!”

Hoàng đế xem diễn xong, khoát tay một cái nói: “Ái khanh cũng là vì xã tắc suy nghĩ, trầm sao lại trách phạt trung thần.” Mấy câu nói đem người trấn an, liền thấy Lý Tầm đứng thẳng tắp, phẳng phất như một thanh trúc xanh, này trúc xanh nhưng là cứng cỏi, chói mắt. Chúng thần ai cũng không có hấn ánh mắt sáng ngời cùng miệng lưỡi lợi hại như vậy, phía sau hấn lại bày ra là một thanh niên trong vắt, ai hơn được hấn?

Cả một đám thần tử trên sảnh đường, hoàng đế lại cố tình đối diện với ánh mắt của Lý Tầm trong nháy mắt, thấy hấn lộ ra một nụ cười giảo hoạt, tâm liền đột nhiên nóng lên.

Người từng giải thích mô thơ của Lý Tầm Chu đại nhân toàn bộ quá trình đều thờ ơ lạnh nhạt. Thượng thư đại nhân dùng biện pháp hấn đã từng sử dụng đi hấn hại Lý Tầm, vừa nhìn sắc mặt của hoàng đế liền biết việc này tám phần mười không có kết quả, người tinh tường vừa nhìn liền biết hoàng đế đối Lý Tầm không giống bình thường, thượng thư quả thật là giận đến đầu óc mê muội. Tiếc là Lý Tầm phân trần xong xuôi một phen, hoàng đế liền triệt để đứng ở hấn bên kia.

Chu đại nhân tỏ vẻ đối với chuyện này hấn đã sớm biết trước.

Hạ triều, Lý Tầm cùng hoàng đế đến ngự thư phòng, đợi đến thời điểm bốn bề vắng lặng, hoàng đế cười hỏi: “Người như thế nào lại chọc thượng thư?”

Lý Tầm cẩn thận nghiêng lợi nói: “Bất quá chỉ là từ chối nhà hấn thiên kim mai mối, ai biết bị ghi hận, quả

thật là trùng mắt tất báo(2)!”

Hoàng đế hơi nhướn mày: “Chuyện phát sinh khi nào, sao trẫm lại không biết?”

Lý Tầm suy nghĩ một chút: “Là sự tình ngày hưu mộc.” Liền cười nhạo một tiếng: “Thượng thư đại nhân ngược lại tìm được tính tình.”

Hoàng đế cũng là ưu sầu, chỉ đành phải nói: “Ái khanh nếu là để tâm thêm một chút, cũng sẽ không bị người bắt được nhược điểm, lúc trước là làm thơ, hiện tại là kho sách, có ngày thực sự có người tại trên điện gia nhập một cái, người chưa hẳn còn có phản ứng nhanh nhanh tự bào chữa như vậy.”

Lý Tầm cũng thở dài: “Ý tốt của bộ hạ thần tâm lĩnh, nếu là tính tình này có thể thay đổi, thần nhất định sẽ không ngại gian lao đem nó sửa lại.”

Hoàng đế đối với cái này không thể làm gì: “Thôi, người về sau có việc phải trước tiên nói cho trẫm, bằng không lại xuất hiện chuyện hôm nay, trẫm liền đầu đuôi câu chuyện đều không rõ ràng, làm sao giúp người.”

Đột nhiên nghe nói như thế, Lý Tầm quả thực cảm động cực kỳ, cất cao giọng nói: “Bộ hạ thánh minh, thần vô cùng cảm kích!”

Hoàng đế khắc chế chốc lát, rốt cục vẫn không nhịn được thò tay búng cái trán của Lý Tầm, cười nói: “Xảy ra chuyện mới biết trẫm tốt với người.”

(1) Dục gia chi tội: lấy từ câu “dục gia chi tội hà hoạn vô từ” nghĩa là muốn gán tội thì sợ gì không có lí do, có thể hiểu nôm na cụm từ này có nghĩa là áp đặt tội danh cho người khác

(2) Trùng mắt tất báo: thù dai

*Note: Nói thêm một chút về các tôn giáo được nhắc đến trong chương này. Bạn nào có đọc qua sử Trung Quốc chắc cũng biết Trung Quốc thời xưa chịu ảnh hưởng dưới ba nền tôn giáo chính là: Nho giáo, Đạo giáo và Phật giáo, trong đó lấy Nho giáo làm trọng. Do Phật giáo và Đạo giáo đều liên quan đến thiên định và tin vào thần Phật nên không được coi trọng bằng Nho giáo vốn nhấn mạnh về nghĩa thần tử vua tôi và đạo đức trong xã hội.

Nói về Đạo giáo, do là tôn giáo do hai nhân vật chủ yếu là Lão Tử và Trang Tử lập ra nên còn được gọi với tên khác là Lão Trang, đó cũng là lý do vì sao trong chương này tác giả lúc thì nói Lão Trang lúc thì nói Đạo giáo như vậy.

Mình chỉ có thể nói sơ sơ thế thôi, mọi người muốn biết thêm thì search google tìm hiểu nhé =))

Lời editor: Miệng lưỡi của Lý Tầm đại ca ghê thật, be like Chu đại nhân, thức thời mới là trang tuần kiệt (

7. Chương 7

Ở trong cung, Lý Tầm trải qua sinh hoạt y hệt thái giám.

Nói là thái giám cũng không chính xác, bởi vì ở trong cung thái giám ít nhất có thể giả việc công làm việc tư đi dạo xung quanh, hẳn lại chỉ có thể một tắc cũng không rời theo sát hoàng đế, để tránh khỏi bị người ta tóm lấy nhược điểm gì.

Hoàng đế đối với hắn vô cùng khoan dung, hơn nữa còn tốt đến mức không bình thường. Lý Tầm đoán, phần tốt này của hoàng đế giống như là đối đãi với tri kỷ. Từ làm một tên tiểu quan hữu danh vô thực đến bây giờ làm tâm phúc bên người hoàng đế, Lý Tầm biết này toàn bộ là do hoàng đế coi trọng hắn, trên đời văn nhân ngàn vạn mà hắn độc chiếm phần này hậu đãi, trong lòng không phải không cảm kích. Vì vậy ở chuyện công vụ lại càng dụng tâm làm việc để hồi báo, cho nên thời gian đi theo bên cạnh hoàng đế càng nhiều, số lần ngủ lại trong cung cũng nhiều hơn.

Nhưng trên thực tế hắn trải qua cũng không được khá lắm, bởi vì từ lần đầu tiên ở tấm cung của hoàng đế ngủ lại sau – tuy chỉ là trên một cái giường nhỏ, hẳn đối với chuyện như vậy cư nhiên trước lạ sau quen. Không chỉ mỗi buổi sáng hoàng đế sẽ gọi hắn rời giường, hắn còn đoạt nước rửa mặt của hoàng đế mỗi ngày, mà hoàng đế cư nhiên đều không có trách cứ hắn một lần, tri kỷ làm được đến mức này có thể nói là phi thường đáng sợ, cũng vô cùng kỳ quặc. Đáng tiếc đối phương là hoàng đế, Lý Tầm mặc dù có nghi ngờ trong lòng cũng không dám tùy tiện đi hỏi, không thể làm gì khác hơn là giấu ở trong lòng thỉnh thoảng liền đem ra tự hỏi một chút.

Lý Tầm đi theo bên người hoàng đế đã lâu, cũng quen với việc hoàng đế giữa đêm hôm chăm lo việc nước, theo thói quen hầu hạ, làm việc ngược lại vô cùng thỏa đáng. Có Lý Tầm, hoàng đế đều thật lâu không có lại để cho thái giám nửa đêm tiến vào tấm cung.

Thật vất vả được nghỉ ngơi, Lý Tầm loạng chò loạng choạng mà bò lên trên giường nhỏ mới để, lẩm bẩm vài tiếng, đem chăn mỏng đắp một cái liền ngủ như chết.

Hoàng đế ở trên giường lăn qua lộn lại hồi lâu vẫn không ngủ được như trước, nghĩ đến người đang ngủ bên ngoài, hơn nửa đêm vẫn là không nhin được đứng lên ngồi xồm ở mép giường nhỏ. Đưa tay nhéo nhéo Lý Tầm eo nhỏ, còn cảm thấy ngứa tay, liền nhéo nhéo hai má thịt của hắn, lẩm bẩm nói: “Nhìn qua không có mấy lạng thịt, trên mặt ngược lại rất có cảm giác.” Một lát sau liền than thở: “Một người tự xưng là thông minh, sao lại còn không nhìn ra manh mối.”

Thở dài mấy lần, hoàng đế vẫn là quay người đi phê duyệt tấu chương.

Lý Tầm giật giật, trở mình, một mặt hoảng sợ mở mắt ra, sau đó liền cả đêm không ngủ.

8. Chương 8

Chuyện phát sinh nửa đêm ngày đó quả thực kinh sợ đến tâm linh yếu đuối của Lý Tầm, mấy ngày sau đó hắn đều không dám nhìn thẳng hoàng đế, may mà hắn lúc thường chỉ lo ghi chép mà không nói lời nào, hoàng đế trong thời gian ngắn cũng không phát hiện không đúng ở đâu.

Trong mấy ngày này, Lý Tầm đem hết thấy sự việc trải qua từ khi chính mình bắt đầu được đề bạt đến bên người hoàng đế làm sử quan mãi cho tới bây giờ đều chải vuốt một lần, càng nghĩ càng là kinh hồn bạt vía, không khỏi muốn chửi chính mình quá tùy ý làm việc.

Thái độ của hoàng đế đối với hắn hiển nhiên không chỉ là tri kỷ, kia khoan dung cùng giữ gìn biểu hiện rõ ràng như thế, chỉ sợ cũng chỉ có người nằm ở trong cuộc như hắn đây không hề hay biết.

Hoàng đế nói không sai, uổng hắn tự xưng là tài trí hơn người, nhưng chưa bao giờ phát hiện vị đế vương hắn hầu hạ bên mình sẽ có tâm tư như thế.

Mà giờ phút này, hoàng đế ngồi ở trước án thư xử lý tấu chương, Lý Tầm cẩn thận nhìn hắn, thấy hắn nhú chặt lông mày, ngón tay vô ý thức vân vê mép trang.

Hắn vẫn luôn có thói quen như thế sao? Mỗi một ngày đều có rất nhiều tấu chương đưa đến trước mặt hắn, hóa ra trong lòng hắn cũng không phải vui sướng như vậy sao?

Lý Tầm âm thầm nghĩ, phảng phất giờ khắc này mới chính thức có ý thức mà đi tìm hiểu vị này trẻ tuổi đế vương.

Hắn không thể không thừa nhận, chính mình một năm trước được đề bạt đến bên người hoàng đế vẫn như trước giữ nguyên tính cách thanh cao tự kiêu không coi ai ra gì kia, mặc dù thường ngày bị che dấu rất khá, nhưng hắn quả nhiên chưa bao giờ đối với người nào để bụng, kể cả hoàng đế.

Có lẽ là ánh mắt đánh giá của Lý Tầm đánh quá rõ ràng, hoàng đế ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn, cười nói: “Người nhìn trầm làm cái gì?”

Lý Tầm lắc đầu một cái, nhìn trái nhìn phải rồi nói: “Bệ hạ cau mày là bởi vì có chuyện gì phiền lòng sao?”

Hoàng đế sững sờ, trêu chọc nói: “Hiếm thấy ái khanh quan tâm lo lắng trẫm, chẳng lẽ sửa tính rồi?”

Lý Tầm trong lòng một mảnh hỗn loạn, một mặt muốn hỏi hoàng đế tại sao lại đối với hắn tốt như vậy, một mặt lại lại co đầu rụt cổ không dám tiến lên mở miệng, không thể làm gì khác hơn là qua loa nói: “Là bệ hạ biểu hiện quá rõ ràng.”

“Trẫm trước kia liền biểu hiện không rõ ràng sao? Ái khanh đây là đang kiểm soát đi?”

“Không...” Lý Tầm giật giật môi, lời nói còn lại liền nuốt trở về, hần đích xác là đang kiểm cố, hần quả thực chưa bao giờ chủ động để ý tới tâm tình của hoàng đế.

Lý Tầm không phải không dám thừa nhận, nếu là hần lúc trước tất nhiên có thể thừa nhận đến thập phần thần nhiên, thậm chí có thể thần nhiên đến mức tìm ra vô số lời giải thích làm cho không có ai chỉ trích được, hơn nữa cũng có thể vững tin rằng hoàng đế chắc chắn sẽ không trách cứ hần, nhiều lắm cười mắng một câu hần không có lương tâm, mà nếu quả thật nói ra miệng, có phải liền quá tổn thương người?

Lý Tầm giống như bị người rút hết sức lực, một câu cũng chẳng nói, chỉ nhìn hoàng đế, cười cười.

Biểu tình của hoàng đế dần dần thay đổi: “Xảy ra chuyện gì?” Giọng nói chứa đựng thân thiết cùng lo lắng kia khiến Lý Tầm chua xót trong lòng.

“Không có phát sinh cái gì, thần chỉ là đang suy nghĩ, như Thượng thư đại nhân chuyện tình cũng không phải là chưa xảy ra, tính tình thần như vậy luôn rước lấy rất nhiều phiền phức. Bệ hạ vì sao lại nguyện ý tin tưởng thần?”

Hoàng đế thực rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, đáp: “Ánh mắt nhìn người của trẫm đương nhiên sẽ không sai. Dù cho ngày sau lại xuất hiện sự việc này, có trẫm ở cũng không có quan hệ gì, người đừng suy nghĩ nhiều.”

Lý Tầm cup mắt, thấp giọng đáp lại.

Hoàng đế lúc này mới nhớ tới vấn đề Lý Tầm hỏi lúc đầu, vẫy tay gọi hần đi qua, chờ Lý Tầm tới gần, mới chỉ một đoạn văn trên tấu chương, nói: “Lúc này người hỏi trẫm sầu lo chuyện gì, vừa vặn người cũng là xuất thân trạng nguyên, tới xem một chút sổ con này do Hàn Lâm viện trình lên nên hồi phục thể nào.”

Lý Tầm thu lại tâm tư, xoay người lại xem sổ con kia. Trên đó viết Hàn Lâm viện mới thu một nhóm sách cổ độc bản sưu tầm ở dân gian, bởi vì sách độc bản(1) quý giá, Hàn Lâm viện mới đặc biệt dâng sổ con hỏi thu nhận như thế nào.

Lý Tầm nhanh như gió xem xong sổ con, nói: “Đã là sách độc bản, hay là trước tiên phân rõ thật giả, rồi hãy làm mục lục ghi chép.”

Hoàng đế nói: “Vậy cứ an bài như thế đi.” Dứt lời cầm bút viết xuống châu phê(2), đúng là nội dung Lý Tầm nói.

Lý Tầm nghiêng đầu xem hoàng đế, hai người lúc này kề đến quá gần, khí tức cũng giống như quán quýt cùng nhau, trong lòng Lý Tầm trong khe động, lập tức lại bị càng nhiều sợ hãi đè ép xuống.

Hần thu liễm thần sắc, rút khỏi quần thần chỉ gian khoảng cách, thi lễ một cái, nói: “Vi thần vẫn đối với sách độc bản thập phần yêu thích, lần này Hàn lâm viện sắp xếp sách cổ, vi thần cũng muốn tận sức mọn này, kính xin bệ hạ ân chuẩn.”

Hoàng đế tươi cười chợt biến mất, mặt âm trầm: “Kia ái khanh là muốn tự ý rời khỏi chức vị của mình?”

Lý Tầm bình tĩnh nói: “Vi thần không dám, chỉ là thực sự không kiềm chế nổi lòng yêu thích, rất muốn tự mình tham gia, mới cả gan hướng bệ hạ đưa ra thỉnh cầu.”

Hoàng đế trầm mặc nhìn hắn, Lý Tầm hiển nhiên không chịu thoái nhượng. Hoàng đế đành phải thở dài, nhượng bộ.

“Nếu chỉ là muốn nhìn sách độc bản một chút, vậy trẫm cho người ba ngày nghỉ phép, đi Hàn Lâm viện bên kia giúp đỡ một tay, hết hạn liền trở về, còn ba ngày này, để cho người khác đến giúp người làm.”

Lý Tầm tạ ơn.

(1) Sách độc bản: sách chỉ còn một bản duy nhất (có thể do bị thất lạc)

(2) Châu phê: lời phê bằng mực đỏ

9. Chương 9

Hoàng đế có thể cho ba ngày thời gian làm Lý Tầm rất là ngoài ý muốn, hắn vốn chỉ là định nhắc tới, nếu có thể được phái đi thì tốt, chỉ sợ hoàng đế không chịu. Hắn biết rõ nếu tiếp tục cùng hoàng đế sớm chiều ở chung như vậy nữa, nội tâm hắn chỉ có thể càng ngày càng loạn, một khi bởi vậy mà bại lộ cái gì, tình cảnh của hắn sẽ hết sức khó xử.

Người đã đến bên ngoài Hàn Lâm viện, trong lòng lại vẫn là nghĩ về chuyện kia, Lý Tầm không khỏi muốn cười nhạo chính mình đến lúc này lại chỉ quan tâm tình cảnh của mình, quả nhiên là vì tư lợi.

Lý Tầm vừa phải nhỏ bản thân vừa đi vào, mọi người bên trong đều bận rộn, yên tĩnh mà có thứ tự làm việc của mình, Lý Tầm cũng không làm kinh động bất cứ ai.

Chưởng viện học sĩ thấy hắn đến, phân một chồng sách đến trên tay hắn, nhanh chóng thông báo vài câu liền vội vã rời đi. Lý Tầm biết chồng thư tịch này quý giá, mặc dù cũng không phải rất yêu thích cũng vẫn là rất cẩn thận mà sờ sờ giấy gói bên ngoài quyển sách.

Hắn hiểu được là bên kia hoàng đế đã sớm đưa tin tức cho Hàn Lâm viện, nếu không bằng nhân duyên của hắn tới nơi này tốt xấu cũng sẽ chịu vài câu châm chọc khiêu khích.

Đời dài bình tĩnh như vậy, ngược lại làm cho hắn cảm thấy không quen. Hắn không thể nhịn được mà nhớ tới hoàng đế, muốn biết hoàng đế hiện tại đang làm gì, phải chăng đã bắt đầu hoài nghi thỉnh cầu của hắn

là có ý đồ riêng.

Cái cảm giác này quá đau khổ, Lý Tầm không thể làm gì khác hơn là không ngừng tự nhủ với mình, không thể lại nghĩ nữa.

Lý Tầm rất mau vùi hết tâm lực vào giữa đám sách, cứ như vậy mới có thể làm cho hắn hơi bình tĩnh một chút. Nhưng hoàng đế lại ở khắp mọi nơi, Lý Tầm có thể từ thái độ của đồng liêu(1) đối với hắn thấy được tồn tại của hoàng đế.

Hàn Lâm viện văn nhân nhiều, lẫn nhau đấu đá sự cũng nhiều, mà toàn bộ những việc này hiện tại cùng Lý Tầm không có quan hệ, hắn đương nhiên cũng sẽ không chủ động đi trêu chọc. Hắn chỉ muốn yên tĩnh nán lại xong ba ngày này, nỗi lo lắng cứ tiếp tục nổi tiếp làm sao bây giờ.

Mà hiển nhiên vẫn có người không sợ quyền thế, Chu đại nhân chính là một trong số đó.

Lý Tầm từng vì chuyện làm thơ kết thù với hắn, còn tưởng rằng Chu đại nhân tất nhiên muốn báo thù, mặc dù lúc này không động đến cũng là bởi vì uy hiếp của hoàng đế, nhưng hiện tại xem ra Chu đại nhân hoàn toàn không giống như loại người vì ngại quyền thế mà rút tay rút chân.

Lý Tầm ở ngày thứ hai vô tình gặp phải Chu đại nhân, hai người nhìn nhau một cái, cũng đều lười chào hỏi.

Lý Tầm mắt nhìn thẳng đi tới, không ngoài dự đoán nghe được Chu đại nhân gọi hắn.

Hắn quay người, hỏi: “Chu đại nhân có gì muốn nói sao?”

Chu đại nhân cũng không thèm nhìn hắn một cái, đầu nâng đến rất cao, ngữ tốc cực nhanh: “Biện pháp thượng thư hãm hại người tuy rằng giống hệt với ta, nhưng cùng ta không có quan hệ.”

Lý Tầm kinh ngạc nói: “Chu đại nhân đây là?”

Chu đại nhân hừ lạnh một tiếng: “Miễn cho người lầm tưởng việc này là do ta xúi giục.”

Lý Tầm cả cười, lại nói nếu không phải hắn rõ ràng biết đến thượng thư làm khó dễ hắn là bởi vì làm mai không thành, nhìn biện pháp thượng thư làm khó dễ, hắn đúng là có khả năng cho rằng là Chu đại nhân không ưa hắn cho nên liên hợp với người khác cùng nhau chèn ép.

Lý Tầm vì thế gật đầu: “Ta biết rồi.”

Chu đại nhân dừng một chút, lại bổ sung nói: “Ta bắt quá không ưa người, còn không nhỏ nhen đến nỗi cùng loại kia giá áo túi cơm(2) thông đồng làm bậy.”

Lý Tầm:...

Lý Tầm bị nói trắng ra như vậy chấn kinh rồi, tuy rằng sớm biết Hàn Lâm viện Chu đại nhân mắt không dung một hạt bụi, mà không nghĩ tới vị này Chu đại nhân cư nhiên thẳng thắn như thế, một chút lí do uyển chuyển khoái thác cũng không thêm.

Bất quá cũng tốt, dù sao cũng hơn là lá mặt lá trái(3) sáng khoái nhiều. Lý Tầm ngược lại bởi vậy bắt đầu chán ghét thái độ trốn tránh của chính mình.

(1) Đồng liêu: nói theo hiện đại là đồng nghiệp

(2) Giá áo túi cơm: chỉ những người vô dụng, hèn kém, không làm được những việc lớn, mà suốt ngày chỉ để ý những việc nhỏ nhặt

(3) Lá mặt lá trái: khó lường, tráo trở, dễ lật lọng

10. Chương 10

Ba ngày đã qua, hoàng đế nhưng lại tự mình đến kiểm tra tiến triển thu nhận thư tịch.

Bên ngoài vẫn còn mưa, một đường đi tới, mép ngoài long bào của hoàng đế chỉ sợ cũng ướt một vòng. Lý Tầm sững sờ, thấy người xung quanh phần phật quỳ một mảnh mới hoảng loạn vội vàng đi theo quỳ xuống. Hắn nằm sấp trên đất, mới kinh ngạc phát hiện mình cùng hoàng đế lúc một mình ở chung gần như chưa từng hành quá quỳ lễ.

Hắn đến cùng tốt với ta đến trình độ nào đây? Lý Tầm mờ mịt nghĩ, cùng mọi người đứng lên, liền chết lặng theo sát mọi người nện bước, trước sau cùng hoàng đế cách một điểm khoảng cách.

Hắn phiền não trong lòng, đối với lời nói của người xung quanh lời nói mất điếc tai ngơ.

Xem xong sách đọc bản thu tới lần này lại khen ngợi mọi người nỗ lực tận tâm, hoàng đế liền muốn hỏi cung. Lý Tầm mờ mịt nghe, trong lòng bỗng nhiên kéo tới một trận kinh hoàng, ngẩng đầu đúng lúc cùng hoàng đế chống lại.

Hoàng đế nói: “Trẫm bên này thiếu mất nhân thủ, vẫn là muốn hỏi học sĩ xin lại Lý đại nhân.”

Chưởng viện học sĩ tự nhiên đáp ứng, chấp tay lúi cúi kéo tay áo của Lý Tầm.

Lý Tầm như vừa ở trong mộng mới tỉnh, chỉ biết nhìn hoàng đế, hoàng đế đi ra ngoài hắn cũng cùng đi ra ngoài, về mặt tư thế đều làm cho người ta cảm thấy kì quái.

Đến bên ngoài, hoàng đế mới thở dài, nói: “Nhìn sách độc bản liền không muốn phải trở lại?”

Lý Tầm cúi đầu, nói: “Vi thần không dám, chỉ là bởi vì thấy học sĩ chỉnh lý cổ thư vất vả như thế, có lòng giúp đỡ nhiều một chút, mới lằm thờ gian.”

Hoàng đế liền cười, nói: “Người có tâm, nhưng trẫm nơi này chẳng lẽ lại không cần người?”

Lý Tầm trong lòng nóng lên, nhanh chóng ngẩng đầu liếc mắt nhìn hoàng đế một cái liền cực nhanh cúi đầu, hoàng đế còn tưởng rằng hắn trong lòng hổ thẹn, lấy tay vỗ vỗ vai hắn nói: “Người lúc rảnh rồi vẫn có thể lại đây hỗ trợ, bây giờ vẫn là cùng trẫm trở về đi thôi.”

Lý Tầm thuận theo nói: “Vây bệ hạ cho phép thần đi thu thập đồ đạc một chút.”

Hắn mấy ngày nay đều qua đêm tại Hàn Lâm viện, đồ đạc nói nhiều cũng không nhiều, nói ít cũng không ít, không sai biệt lắm thu thập xong, đã thấy một tên thái giám hầu hạ trong cung hoàng đế đi tới, nịnh nọt cười nói: “Đại nhân nơi này cần nô tài hỗ trợ gì không? Những thứ này là hành lý của đại nhân sao? Để nô tài đến cầm đi, bệ hạ còn ở bên ngoài chờ đâu.”

Lý Tầm ngừng lại động tác, theo bản năng quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ, liền thấy hoàng đế khoanh tay đứng ở ngoài hành lang, Lý Tầm chỉ nhìn thấy bóng lưng, lại tự dung cảm thấy yên ổn.

Thái giám ở trước mặt hắn xoát độ tồn tại, cẩn thận hỏi: “Đại nhân, này liền đi?”

Lý Tầm nhìn bộ dáng cẩn thận đối đãi mình của hắn, không khỏi tìm kiếm nguyên do trong đó. Nói cho cùng, nếu như không phải hoàng đế đối xử tốt với hắn, trong cung này đó nịnh hót nhóm ai nguyện ý nhiều liếc hắn một cái.

Lý Tầm phảng phất mới hiểu được chuyện này dường như, trong lòng tràn ra chút sung sướng khó hiểu. Hắn đối với ta tốt như vậy đấy, hắn nghĩ. Bởi vậy lại cho ra một cái kết luận.

“Ta nếu như không có người thích, hơn nữa cũng không chán ghét hắn, vậy tại sao không thể yêu thích hắn đâu?” Lý Tầm nghĩ thâm, thả ra một ngụm trọc khí, thản nhiên mà mong đợi đi đến bên người hoàng đế.

11. Chương 11

Đảo mắt đã đến đến thu hoạch vụ thu, Lý Tầm nói nghe thì hay nhưng khi làm lại nhát gan, đến nay chỉ dám nhìn trộm hoàng đế, khác nào đăng đồ tử(1) có sắc tâm nhưng không sắc đảm.

Thu hoạch vụ thu sẵn sẵn, theo thường lệ là muốn ở tại bãi săn chừng bốn, năm ngày, mà hoàng đế đăng cơ vừa mới hơn một năm, căn cơ bất ổn, đi bãi săn còn không biết sẽ gặp phải cái gì, liền đem thời gian ở lại rút còn ba ngày.

Ngày thứ nhất, hoàng đế bắn một con hươu, cho người đem hươu bị thương về chăm sóc liền không hề đụng tới cung, ngược lại Lý Tầm thân là quan văn, đối với vũ khí cảm thấy hết sức hứng thú, vuốt cung tên thị vệ đưa cho hắn, rục rà rục rịch.

Hoàng đế mắt thoáng thấy Lý Tầm cầm lấy cung tựa hồ muốn kéo ra, lên tiếng nói: “Đừng lộn xộn.”

Lý Tầm dừng một chút, trong đầu nhanh chóng lướt qua mấy cái âm mưu luận, thầm nghĩ chẳng lẽ có trá, nghiêng đầu hỏi hoàng đế: “Bệ hạ phát hiện cái cung này có gì kì lạ?”

Hoàng đế nói: “Người kéo không ra, vẫn là không cần miễn cưỡng.”(hiện thực tàn khốc, sự thật đáng lòng là đây =)))

Lý Tầm:...

Tuy rằng đây chính là lời nói thật, Lý Tầm cũng phát hiện mình quả thực kéo không ra cái cung kia, nhưng bị người trực tiếp chọc thủng thật giống như là có điểm không cam lòng, mặc dù người kia là hoàng đế.

“Vậy thần không thể thử xem sao?”

Hoàng đế bất đắc dĩ nói: “Nếu như ngươi thật muốn thử, có bị thương thì đừng trách trẫm không có nhắc nhở ngươi.”

Lý Tầm gật đầu liên tục: “Thần nào dám trách cứ bệ hạ.” Dứt lời, cầm cung do dự một hồi nhưng là đi tìm thị vệ trao đổi.

Lý Tầm không yên lòng nghe thị vệ giảng giải kỹ thuật bắn tên, trộm dò xét hoàng đế lại phát hiện người kia thỉnh thoảng liền liếc mắt nhìn mình một cái, đã từng không có để ý qua toàn bộ tình ý toát ra từ bên trong đôi mắt ấy, Lý Tầm tránh không kịp, lại rất muốn đi qua hỏi rõ ràng.

Bởi vì Lý Tầm hoàn toàn không nghiêm túc nghe thị vệ giảng giải, tư thế bày ra thế nào cũng không đúng, mắt thấy thị vệ liền muốn sửa chữa tư thế giương cung của Lý Tầm, hoàng đế không thể làm gì khác hơn là tới gần vài bước, cho thị vệ lui xuống, chính mình duỗi tay nắm chặt cung, cũng cầm Lý Tầm tay.

Lý Tầm cả kinh: “Bệ hạ?!” Bản thân cũng không dám quay đầu lại.

Hoàng đế như có như không ôm hắn, đem tư thế của hắn đứng điều chỉnh tốt. Thân thể của Lý Tầm có chút cứng ngắc, gần như là tùy ý hoàng đế thao túng.

Hoàng đế dẫn theo hắn bắn một mũi tên, sau đó hỏi: “Cảm giác thế nào?”

Lý Tầm im lặng, chẳng lẽ muốn nói toàn bộ hành trình chính mình đều đang chú ý nhiệt độ cơ thể của hoàng đế căn bản không có chú ý tên bắn ra như thế nào sao?

Hoàng đế thấy hắn không đáp, liền để sát vào, cơ hồ ghé vào bên tai hắn, bỗng tăng cao âm lượng: “Ái khanh đang nghĩ gì thế, không nghe đến lời trẫm nói?”

Thanh âm này lợi hại, Lý Tầm thân thể mãnh liệt chấn động, trực tiếp từ trong lồng ngực của hoàng đế nhảy đi ra, bưng lỗ tai nói: “Nghe thấy được nghe thấy được, mới nãy là do thần đang hưởng thụ cảm giác bắn tên!”

Hoàng đế nhú mày: “Ái khanh thì ra yêu thích bắn tên như thế, không bằng lại tới một lần nữa?”

Lý Tầm nào dám lại đến, vội nói: “Không được không được, thần có công vụ trong người, không thể lười biếng.”

Hoàng đế thậm chí cảm thấy khá là đáng tiếc, cũng hoài niệm tư vị ôm người vào trong ngực một phen, ánh mắt bồi hồi tại trên người Lý Tầm, hận không thể làm lại mấy lần.

Lý Tầm cúi đầu tránh né ánh mắt của hoàng đế, tiện tay mò đến sách liền muốn trở về, vừa đi vừa nói: “Bệ hạ thứ tội, cho phép thần về hành trường trước.” Bước chân có thể nói là chạy trốn chết.

Rốt cuộc là lỗ mãng, hoàng đế đành phải thở dài: “Người đi đi.”

(1) Đổng đồ tử: kẻ háo sắc; đây là tên của một sĩ phu cùng thời với Tống Ngọc (một trong tứ đại mỹ nam của Trung Quốc cổ xưa), ám chỉ kẻ háo sắc là do xuất phát từ điển cố xích mích giữa Đổng Đồ Tử và Tống Ngọc.

12. Chương 12

Ngày săn bắn thứ hai, thái độ của Lý Tầm như bình thường đi theo bên người hoàng đế chỉ lo cầm bút viết viết, hoàng đế nhìn hắn vài lần đều không bị phát hiện.

Hoàng đế trong lòng buồn rầu, không khỏi bắt đầu đồ kị cuốn sổ chưa từng rời thân kia trong tay hắn.

Lý Tầm đem điều nên viết đều ghi lại xong, thấy hoàng đế đang cùng thống lĩnh Ngự lâm quân nói chuyện. Hắn vô cùng buồn chán nâng sổ mà lật xem ghi chép phía trước, đếm đếm mới phát hiện thì ra hắn đã viết nhiều quyển như vậy. Những ngày sau khi hoàng đế đăng cơ đều được bày ra trên giấy, hắn mừng thầm, phảng phất như đang nâng niu cả đời của một người. Lại lập tức liền thất lạc vì mình đối với cuộc sống của hoàng đế khi còn là hoàng tử hoàn toàn không biết gì cả.

Hoàng đế giao phó xong sự tình liền hướng Lý Tầm đi tới, hỏi: “Hiếm khi ra ngoài một chuyến, có muốn cưỡi ngựa hay không?”

Lý Tầm trợn mắt nhìn hoàng đế, chậm một lúc mới nói: “Nhưng thần không biết cưỡi ngựa.”

Hoàng đế cười nói: “Vậy trăm tự mình dạy người.”

Lý Tầm chậm chậm gật gật đầu.

Hoàng đế cho người dắt tới một con ngựa trắng, Lý Tầm thấy hoàng đế cười qua nhiều lần, chắc là ngựa dụng(1), không nghĩ tới chính mình còn có cơ hội cưỡi ngựa của hoàng đế, không khỏi có chút kích động.

Trong lúc Lý Tầm xuất thần, hoàng đế đã lên ngựa, trên cao nhìn xuống vươn một bàn tay về phía hắn.

Tâm hắn bỗng nhiên nhảy lên nhanh chóng, cảnh tượng trước mắt này cùng thời điểm hắn lần đầu gặp hoàng đế chồng lên nhau. Hắn ở giữa mọi người quỳ gối tại Hàn Lâm viện, không có chỗ nào hơn người, cố tình hoàng đế lại đi đến trước mặt hắn, hướng hắn vươn ra một cái tay, khoe miệng mỉm cười.

“Trẫm nghe nói Lý Tầm Lý đại nhân là lần này bên trong thanh niên tuần kiệt người tài ba, ở lại bên người trẫm làm sử quan có phải hay không là nhân tài không được trọng dụng?”

Lý Tầm hoảng hốt chốc lát, tay đưa lên phía trên, giống như ngày ấy hắn đáp lại hoàng đế.

Hoàng đế nhắc hắn lên lưng ngựa, kéo dây cương một cái. Lý Tầm còn chưa ngồi vững vàng, ngựa đột ngột phi nhanh chạy lên đẩy hắn vào trong lòng hoàng đế, hoàng đế cũng rất tự nhiên đưa tay ôm chầm eo của hắn.

Hai người chặt chẽ dán vào nhau.

Hoàng đế một bên điều khiển ngựa chạy về phía trước, một bên ghé vào bên tai Lý Tầm giảng giải, Lý Tầm miễn cưỡng nghe, tay không chỗ để đặt, đành phải cùng giữ chặt cương ngựa.

Bên tai hần bỗng nhiên truyền đến tiếng hoàng đế cười nhẹ, mu bàn tay bị người cọ cọ. Thân thể Lý Tầm liền cứng ngắc, hoàng đế đột nhiên nói: “Thời điểm cưỡi ngựa điều quan trọng nhất chính là kẹp chặt bụng ngựa kéo vững dây cương, tuyệt đối không để bị hất xuống. Ban đầu khi cưỡi ngựa tạng lục phủ nhất định sẽ quay cuồng đến khó chịu, tập nhiều rồi quen sẽ biết nên xử lý thế nào. Người có muốn thử một lần hay không?”

Lý Tầm do dự gật đầu, hoàng đế liền thả tay.

Ngựa là đã bị thuần phục, dù sao cũng là vật cưỡi của hoàng đế, ngày thường tham ăn thích uống, tính khí con ngựa này nuôi đến thập phần xảo quyệt. Hoàng đế vừa buông lỏng tay, ngựa liền dừng lại, mặc cho Lý Tầm lôi kéo làm sao cũng không chịu đi một bước, chề hần yếu ớt quá.

Lý Tầm giằng co hồi lâu không có hiệu quả, cảm thấy thập phần mất mặt, vì vậy nổi lòng xấu, đột nhiên thúc vào bụng ngựa, ngựa chấn kinh hí dài một tiếng, mang theo hai người chạy như bay.

Lý Tầm quả thực cảm thụ một phen ngũ tạng lục phủ đều phải bay mất chấn động, nói chuyện thanh âm đều run đến không xong: “A a a ta sai rồi! Mau dừng lại a! Muốn chết muốn chết!”

Hoàng đế thành thạo điều luyện, cười ha ha: “Lý Tầm người cũng có ngày hôm nay, đây chính là con đường tất phải trải qua, người vẫn là chịu đựng đi.”

Lý Tầm cả người đều muốn nằm úp sấp đến trên lưng ngựa, lại bị hoàng đế kéo về một cái, đâm vào trong lồng ngực của hoàng đế.

“Không học không học! Ta thật sự muốn chết!” Lý Tầm hô to, cảm giác cả người đều phải nát.

Hoàng đế trong lòng biết không thể đùa quá mức, liền lôi kéo dây cương làm ngựa dừng lại. Nhìn hai bên xung quanh, mới phát hiện đã sớm rời doanh trại thật xa.

Lý Tầm giống như cá chết nằm úp sấp xuống, hoàng đế có kéo cũng không kéo lên được. Hần suy nhược khoát tay áo một cái, hữu khí vô lực(2) nói: “Thần cũng không biết cưỡi ngựa lại có thể khủng bố như vậy.”

Hoàng đế không thể mình mực trương đảm(3) cười nhạt, đè nén ý cười đằng hoàng trịnh trọng giải thích: “Mọi người đều là trải qua giống như vậy, người chẳng qua là lần đầu cưỡi không quá quen thuộc thôi, có cần cưỡi lại một lần không?”

Lý Tầm lộ ra hoảng sợ biểu tình: “Đừng mà đừng mà!”

Hoàng đế giả vờ buồn lo nói: “Nếu như không cưỡi ngựa, vậy trở lại thế nào đây?”

Lý Tầm lúc này mới phát hiện nơi đây chỉ có hoàng đế cùng hần, rất xa ngược lại có tiếng bước chân vội

vã, hẳn là thị vệ đang đuổi theo.

Mắt thấy sắc trời không còn sớm, quả thật là phải đi về, Lý Tầm đành phải lùi một bước mà cầu xin nói: “Nếu phải trở về, bệ hạ có thể hay không chậm một chút?” Hiển nhiên là bị hành thâm.

Hoàng đế trước đó được đến ngon ngọt, hiện tại cũng ước gì nhiều cùng nhau một hồi, lên ngựa liền chậm rãi trở về, đi chưa được mấy bước liền gặp thị vệ đuổi theo đến đây.

Đáng tiếc là trước đó hai người cùng một chỗ, tùy ý làm bậy một chút cũng không có gì nghiêm trọng, hiện tại gặp phải thị vệ, nhiều người mắt tap, Lý Tầm rất tự giác xin xuống ngựa, dự định đi nhờ theo thị vệ nào đó một đoạn đường.

Về mặt oàng đế hơi trầm xuống, nhưng cũng chỉ có thể thả Lý Tầm xuống, cũng may thị vệ không có phát hiện cái gì, biểu tình của Lý Tầm cũng không có gì không đúng, hoàng đế cảm thấy an tâm một chút.

(1) Ngự dụng: đồ dùng của hoàng đế

(2) Hữu khí vô lực: ỉu xìu, uể oải, không có khí lực

(3) Minh mục trương đảm: lộ liễu, trắng trợn, không kiêng nể

13. Chương 13

Trên đường trở về rất im lặng, một chút thanh âm của chim thú đều không nghe được. Thị vệ nghiêm nghị, đều rút đao. Đây giống như một cái tín hiệu, trái phải bụi rậm bỗng nhiên nhảy ra mấy hắc y nhân, cầm theo vũ khí liền vọt lên. Hoàng đế cưỡi ngựa ở phía trước, thị vệ đầu tiên xông lên hộ giá, lại quên mất sau lưng Lý Tầm còn ngồi đó, động tác quá mạnh lại đem sổ nhỏ trên tay Lý Tầm đập rơi.

Này nhưng là nghiêm trọng, Lý Tầm quỳnh lên vội vàng nhảy xuống ngựa, cũng không quan tâm mắt cá chân kịch liệt đau xót liền bắt tay đi kiểm, thích khách vung đao lại đây thiếu chút nữa thành vong hồn dưới đao. Hoàng đế thấy một màn này mắt như sắp nứt ra, phi ngựa chạy như điên tới, đá một cước đem cả thích khách cùng đao đá văng, một tay đem Lý Tầm còn đang sưng sốt kéo lên lưng ngựa.

“Ngu ngốc, một quyển sổ còn có thể so với mạng người trọng yếu hơn sao!” Hoàng đế giận không nhịn nổi.

Lý Tầm giật giật môi, vốn định giải thích, eo hắt lại bị tay của hoàng đế ghì quá chặt, chặt đến nỗi làm cho hắc hậu tri hậu giác(1) cảm nhận được nỗi sợ hãi suýt chút nữa thì chết. Vì vậy cúi đầu phục tùng nói: “Là vì thần vì nhỏ mất lớn.”

Hắn thừa nhận vô cùng sảng khoái, lúc này quả thực cũng không thích hợp trách cứ, hoàng đế vội vội vàng vàng đem hắn kiểm tra một lần, liền không yên tâm hỏi: “Không có sao chứ?”

Lý Tầm lắc đầu một cái: “May mà bệ hạ kéo thần lại.”

Tình huống khẩn cấp, hoàng đế không dám để cho Lý Tầm rời đi bên mình, một tay siết chặt cương ngựa, một tay cầm một cây đao cướp được từ thích khách bên kia, bày tư thế sẵn sàng đón quân địch.

Hai bên nhân số cách xa, ngựa của hoàng đế lao đi quá nhanh, chỉ có vài thị vệ mới theo kịp, mặc dù đám thị vệ võ công cao cường hơn nữa cũng khó tránh khỏi được cái này mất cái kia.

Hoàng đế nhưng thật ra biết võ công, nhưng đi rất vội vàng không mang kiếm của mình, cổ tình món vũ khí cướp được này lại là đao, dùng miễn cưỡng thuận tay.

Lý Tầm đoán tình thế, trong lòng có chút thấp thỏm, nhưng trên mặt lại không kinh hoảng chút nào. Hắn biết chính mình lúc này là trời buộc của mọi người, cho nên mặc dù mắt cá chân đau liên hồi cũng không dám lên tiếng.

Mắt thấy thị vệ ngã mấy người, Lý Tầm vội lôi kéo hoàng đế tay áo, cũng không chờ hoàng đế quay đầu liền nói thật nhanh: “Bệ hạ thả thần xuống, theo thị vệ bảo hộ phá vây, dựa vào mã lực chắc hẳn có thể chạy thoát.”

Hoàng đế tức giận nói: “Ngươi câm miệng cho trẫm! Ngồi yên đó!”

Lý Tầm không tình nguyện mà ngậm miệng, ngón tay lại vòng quanh ống tay áo của hoàng đế, có chút lưu luyến.

Thị vệ dần dần đánh không lại, không thể làm gì khác hơn là lui về lấy thủ đối công, lại sợ tiếp viện không đến cuối cùng vẫn phải chết, liền hướng hoàng đế đề nghị đi về phía nam một bên phá vòng vây.

Thích khách đương nhiên sẽ không để cho bọn họ có cơ hội hội họp cùng tiếp viện, thế tiến công đột nhiên như vũ bão, trái lại đem nhóm người ép về hướng ngược lại.

Thị vệ sớm phát ra tín hiệu, giờ khắc này lại phá không được trận thế của thích khách, không thể làm gì khác hơn là lui về hướng bắc.

Hoàng đế đem Lý Tầm vung vàng che chở vào trong ngực, phía sau đánh úp lại lưỡi đao đem hắn bả vai chém ra một vết thương, lập tức liền ra máu. Hoàng đế cầm kiếm đón đỡ, vừa cử động thì lại đụng tới vết thương, sắc mặt đột nhiên trắng như tuyết.

Vật cười dưới thân vì thích khách tấn công mà chấn kinh, hoảng quá không lựa đường mà hướng rừng rậm

chui vào, mặc dù đánh bậy đánh bạ mà cũng thích khách kéo dài khoảng cách, nhưng cũng khiến người bị tách ra không biết đi tới nơi nào.

Hoàng đế trên đường bị cành lá ven đường quét, lại nỗ lực kéo dây cương không cho hai người bị ngựa hất xuống, khí lực đã tiêu hao hết từ lâu, đợi ngựa rút cuộc chậm lại, liền tức khắc ngã quy xuống.

Lý Tầm cả kinh, vội kéo lấy hoàng đế, hai người song song lăn vào trong cây cối rậm rạp. Con ngựa kia mới dừng lại, ở tại chỗ bất an qua lại.

Lý Tầm cũng không đoái hoài tới trên người thế nào, vội vàng bò lên che miệng vết thương của hoàng đế, vừa thấy máu giống như làm sao đều không ngừng được, tay run rẩy đến gần như không sử ra khí lực.

Hoàng đế vỗ vỗ tay hắn, lộ ra nụ cười tái nhợt: “Trẫm không có việc gì, trẫm vừa mới nhìn thấy người không ngừng ném cái gì, sổ của ngươi đâu, ném đi nơi nào?”

Lý Tầm giờ phút này chỉ cảm thấy vô kế khả thi⁽²⁾, nghe thấy lời này của hoàng đế tức giận nói: “Sổ cái gì mà sổ, ai quan tâm nó rơi đi đâu rồi!”

Ai biết hoàng đế lại còn cười: “Người không kiếm về, đến lúc đó lại muốn trách trẫm làm hỏng chuyện của ngươi.”

Lý Tầm trong lòng bỗng nhiên khó chịu lên, rầu rĩ nói: “Không dám trách bệ hạ.”

Hoàng đế cố gắng nâng tay sờ sờ mặt của hắn: “Ngoan, đừng như vậy, trẫm không có việc gì.”

Lý Tầm nghe xong cũng không cãi, nhìn quanh bốn phía một vòng, liền tự mình đỡ hoàng đế dậy, nửa lời nửa túm mà hướng sâu trong rừng rậm đi tới. Con ngựa kia cũng rạp khuôn từng bước theo sát.

(1) Hậu tri hậu giác: mất một lúc mới nhận ra điều gì đó

(2) Vô kế khả thi: không có cách nào, không biết phải làm gì

14. Chương 14

Lý Tầm đẩy ra bụi cỏ rậm rạp, đem hoàng đế giấu sau một tảng đá.

Hắn không biết y thuật, trơ mắt nhìn máu trên người hoàng đế nhuộm đỏ một mặt tảng đá.

Hắn ngồi xổm xuống, ngẩn ngơ nói: “Bệ hạ, chúng ta sẽ chết sao?”

Hoàng đế giật giật môi, thanh âm suy yếu nhưng ngữ khí lại rất kiên định: “Sẽ không.”

Lý Tầm nhìn chằm chằm hoàng đế trầm mặc hồi lâu, trong lòng biết rõ hoàng đế là đang cố chống đỡ. Hắn một đường bị hoàng đế che chở quá tốt, trừ bỏ khi hắn nhảy xuống ngựa lưng bị thương ở ngoài lông tóc gần như không tổn hao gì. Liền tại lúc ngựa chấn kinh chạy như điên hắn được hoàng đế vững vàng áp vào trong ngực. Vốn là hắn bị thương lại từng cái rơi trên người hoàng đế, mà hắn lẽ ra thân là thần tử nên vì quân vạn lần chết không chối từ.

Trong lòng Lý Tầm vừa chua xót vừa mềm mại, tư vị không rõ làm cho trong miệng hắn đều nếm đến một tia đau xót.

“Thần tử nhỏ mồi côi, trải qua vật lộn mới đăng khoa thi đậu, có thể được bệ hạ coi trọng, là thần cuộc đời này may mắn.” Ánh mắt của hắn sáng rực, như ánh bình minh cắt qua màn đêm dài, lời nói của hắn kiên định, làm cho người ta có ảo giác rằng chắc chắn nguyện vọng sẽ trở thành sự thật, “Thần cũng cho rằng bệ hạ cát nhân thiên tướng(1), nhất định bình yên vô sự.”

Hoàng đế không hiểu sao mà từ trong ánh mắt kia cảm thấy một trận sợ hãi, liền nhìn thấy Lý Tầm bỗng nhiên đứng lên, từ tốn lại cẩn thận, đem vết máu dấu vết che lấp sạch sẽ.

Đợi cho hắn trở về, hoàng đế nói: “Chân của ngươi bị thương, cho trầm nhìn xem.”

Lý Tầm lại né tránh, thấp giọng nói: “Thần thương không đáng lo ngại.”

Lý Tầm ngược lại đi cởi hắc áo khoác, miệng nói: “Mạo phạm bệ hạ, kính xin cho thần nhìn xem thương thế của bệ hạ như thế nào.”

Hoàng đế muốn tránh, lại đánh giá cao thể lực của mình. Hắn lúc này gần như không thể động đậy, không thể làm gì khác hơn là để Lý Tầm cởi áo khoác của mình ra.

Quả nhiên, tay Lý Tầm lại bắt đầu run rẩy. Hoàng đế thở dài nói: “Ngươi xưa nay chưa từng thấy loại tình cảnh này, có chút bối rối là bình thường. Nơi này bí mật không người, chúng ta ở đây chờ thị vệ lại đây là tốt rồi, trăm dặm bảo nhất định không có chuyện gì.”

Lý Tầm gật đầu nói: “Thần tin tưởng bệ hạ.”

Hoàng đế cảm giác được hắn còn đang run rẩy, định nói thêm chút lời an ủi, lại thấy hắn đem bản thân áo khoác cởi ra, câu nói đều dừng ở bên miệng, chỉ phun ra vài chữ: “Sách của ngươi...”

Lý Tầm lắc đầu nói: “Mới viết một nửa, đánh mất cũng không quan trọng, thần đã chuẩn bị bản sao chép,

để lại ở trong hành trướng.” Nói xong, liền đem áo khoác của mình trùm lên người hoàng đế.

Hắn hôm nay mặc một kiện áo xanh, màu sắc cùng cây cỏ phụ cận màu sắc vô cùng tiếp cận.

Hoàng đế vốn còn hoài nghi hắn tại sao cũng phải cởi áo, đợi đến lúc nhìn thấy hắn mặc vào áo khoác của mình thì cái gì cũng đều rõ ràng.

“Lý Tầm, ngươi muốn làm cái gì!”

Lý Tầm buộc chặt vạt áo, cúi người nhẹ nhàng ôm hoàng đế một cái, đến khi ngẩng đầu lên, bên tai đều có chút đỏ lên. Về mặt của hắn vẫn rất nghiêm túc, giống như cái ôm kia cũng không có ý tứ gì khác.

“Bệ hạ đừng vội, tin tưởng thị vệ rất nhanh sẽ đến.”

Hoàng đế dè dặt cơn giận: “Lý Tầm, ngươi ngồi yên đừng nhúc nhích cho ta!”

Lý Tầm lắc đầu một cái: “Bệ hạ, bọn họ không thấy được người nhất định sẽ lục soát xung quanh, trốn đi là không có tác dụng.”

Hoàng đế tức giận nói: “Vậy ngươi theo trăm cùng nhau chạy!”

Lý Tầm vẫn cứ lắc đầu, thậm chí bưng kín cái miệng của hắn, không lại nói tiếp, chỉ nhìn hắn thật sâu.

“Bệ hạ...” Lời nói được một nửa, lại không có phía sau. Lý Tầm ở trong lòng lắc đầu, tự nói với mình không cần nhiều lời. Lúc này nói cho hoàng đế tâm ý của chính mình không có chút ý nghĩa nào, không bằng từ đầu đến cuối làm cái tùy thời có thể bị thay thế sử quan. Lý Tầm trong lòng đau xót, chỉ có thể may mắn chính mình có thói quen trước tiên làm bản nháp, mới không có làm ghi chép sinh hoạt thường ngày này đứt mất một đoạn.

“Bệ hạ có còn nhớ đêm đó đi dạo ngự hoa viên chuyện? Thần nói mình không biết võ công không thể bảo vệ bệ hạ, hiện tại thần muốn nói cho bệ hạ, những lời này là giả.”

Lý Tầm đứng lên, hoàng đế nỗ lực đưa tay lôi kéo mép áo của hắn, trong miệng chỉ nói: “Ngươi không được đi, ta không cho ngươi đi...” Thanh âm kia nghe vào trong tai Lý Tầm chỉ cảm thấy thống khổ không chịu nổi. Nhưng hắn không thể quay đầu cũng không dám quay đầu lại, khắp khênh đi hướng con ngựa kia. Hắn chỉ có thể an ủi chính mình, nghĩ thầm hoàng đế thương thể nếu như cứu trị đúng lúc hắn không đáng lo ngại

Một đoạn lộ trình gần ngủ lại có vẻ quá dài, thật giống như đi bao nhiêu năm, lại giống như chính là đi xong hắn này ngắn ngủi, không hề thành tựu nhân sinh.

Hắn chà xát vết máu nửa khô không ẩm ướt trên tay, tự giấu nỗi cười, nghĩ thầm: “Ta vẫn chưa có viết truyện ký của chính mình đâu, sau đó sợ là cũng không có ai thay ta viết.”

Hắn rút cục đi tới bên cạnh con ngựa, một bên dường như trấn an vuốt ve lông bờm của nó, thấp giọng nói: “Ta phải cứu chủ nhân của ngươi, ngươi cũng không thể lại giận dữ.” Nói xong, hắn vung về lại nhanh chóng leo lên ngựa.

Ngồi trên lưng ngựa, hắn quay đầu lại nhìn hoàng đế một cái, một ngón tay đặt ở trước môi làm cái im lặng động tác, sau đó lại còn có thể lộ ra chút tươi cười, nói: “Bệ hạ cũng không nên phát ra âm thanh, miễn cho thần cố gắng như vậy lại đã tròng xe cát(2).”

Hoàng đế chỉ có thể nhìn hắn chằm chằm, gân xanh trên trán lộ ra.

Câu nói cuối cùng của Lý Tầm lại như ngữ khí hắn thường nói chuyện thoải mái như vậy, hắn nói: “Dương Tiềm, bảo trọng.”

Hắn thúc vào bụng ngựa, nhanh chóng đi.

Hoàng đế nhìn Lý Tầm bóng dáng ở trên lưng ngựa loạng choạng mà duy trì vững vàng, lại không cho người ta thời gian lo lắng liền cực nhanh biến mất trong tầm mắt hắn.

Trong mắt hắn chỉ còn lại một mảnh xanh biếc, kể cả một thân áo xanh Lý Tầm lưu lại.

Hắn có phải là đã sớm nghĩ xong, chẳng lẽ là muốn rời khỏi ta sao? Hắn làm sao có thể bình thản ung dung như thế đâu? Hoàng đế lung tung nghĩ, thậm chí còn không biết mình đang suy nghĩ gì, giống như chỉ có cho chính mình một chút việc để làm, mới có thể kiềm nén không ngừng dâng lên vô biên tuyệt vọng.

Tiếng bước chân hỗn độn không lâu vang lên, hình như là phát hiện người cưỡi ngựa, rối loạn một trận liền hướng về phía ngựa rồi đi đuổi theo.

Hoàng đế căng thẳng thân thể bỗng nhiên như là bị rút hết toàn bộ khí lực. Hắn mờ mịt nghĩ, ta vẫn chưa có dạy hắn cưỡi ngựa đây, sớm biết vậy đã không đùa hắn. Nghĩ tới đây, giống như mới phản ứng lại Lý Tầm làm cái gì, hoảng hốt muốn đứng lên, lại chỉ có thể ngã xuống.

Nước mắt rốt cục chảy ra từ trong mắt hắn.

(1) Cát nhân thiên tương: ý đại khái là người thiện lương, có phúc khí sẽ được trời giúp đỡ

(2) Dã tràng xe cát: việc làm khó nhọc, vất vả mà không mang lại kết quả, lợi ích gì, chỉ phí thời gian và công sức; xuất phát từ sự tích về một người đàn ông có tên là Dã Tràng “xe cát” để lấp biển nhằm đòi lại viên ngọc quý của mình

15. Chương 15

Hắn không biết nằm tại chỗ bao lâu, tay chân đều gần như chết lạng, đợi đến dần dần có khí lực, mới có thể đỡ tảng đá đứng lên.

Xung quanh rất yên tĩnh, chỉ có đa đa phát ra tiếng kêu thê lương, mỗi lần đi một bước, đều có thể nghe được tiếng bước chân trầm trọng của chính mình.

Hoàng đế rời khỏi mảnh bụi cây kia, không có gặp phải thích khách, cũng không có thấy Lý Tầm.

Thời điểm sắp sửa ngã xuống, Ngự Lâm quân vội vã tới rồi, thấp thỏm lo sợ mà nghênh đón đế vương của bọn họ, sau đó nhìn thấy áo xanh trên người hoàng đế thấm đẫm vết máu.

Ngự thống đi đầu lĩnh lập tức quay người trở về đem thái y trên lưng ngựa lôi xuống dưới, thái y ai u một tiếng, cầm hòm y cấp bách tiến tới, ngay tại chỗ vì hoàng đế xử lý thương thế.

Một khi vén lên y phục mới phát hiện, thương tích của hoàng đế cơ hồ khắp người, thương tổn nặng nhất không thể nghĩ ngờ là lỗ hổng trên vai kia, vết đao gọt đi một mảnh da thịt, lại mất máu quá nhiều, chống đỡ được đến lúc này mà còn có thể nhúc nhích thực sự không dễ dàng.

Thái y nơm nớp lo sợ giúp hoàng đế băng bó kỹ vết thương, chạm đến áo xanh dính đầy lá rụng cùng vết máu, đang định đem nó vứt bỏ, lại phát hiện hoàng đế nửa hôn mê cũng túm nó rất chặt.

Ngự thống lĩnh thấy thế nhú mào, đối với phó thống lĩnh bên cạnh nói: “Đi xung quanh tìm xem phụ cận có người khác hay không, Lý đại nhân chắc hẳn phải theo bên cạnh bệ hạ.”

Mới giao phó xong, phó thống lĩnh lẩm lẩm liệt liệt mệnh lệnh thuộc hạ thanh âm liền làm hoàng đế bừng tỉnh.

Ngự thống lĩnh thầm mắng một tiếng, vẻ mặt cung kính mà tiếng lên nhận tội, hoàng đế được người dìu nửa ngồi, trong vẻ mặt còn có chút hỗn loạn, mà loại hỗn loạn này chỉ duy trì trong chốc lát, sau đó hoàng đế liền ra lệnh cho hắn.

“Lý đại nhân vì dẫn thích khách rời đi mất tích, người dẫn người đi tìm cho trẫm! Hướng bắc, tìm kỹ vào! Trẫm muốn sống thì thấy người” ngữ tốc hoàng đế cực nhanh, nói quá mau lại làm cho hắn bắt đầu gấp rút thở dốc. Không biết là đau xót hay bị thống, năm chữ cuối cùng hắn nói ra càng gian nan, “Chết phải thấy thi thể...”

Ngự thống lĩnh lặng lẽ ngẩng đầu nhìn liếc mắt một cái, tựa hồ nhìn thấy vị đế vương trẻ tuổi này trong mắt mang lệ.

Ngu thống lĩnh nói: “Xin bệ hạ yên tâm, thần đã cho người đi tìm Lý đại nhân, tin tưởng không lâu sẽ có kết quả.”

Hoàng đế tỉnh táo lại, giống như mới một khắc kia cảm xúc chỉ là ảo giác. Mà Ngu thống lĩnh biết, chỉ cần thuộc hạ một ngày chưa truyền đến người kia tin tức, hoàng đế liền một khắc không thể bớt giận, liền lụy tham dự bãi săn hộ vệ cùng toàn bộ Ngự Lâm quân tính mạng đều sẽ treo lơ lửng ở vách núi.

Nhưng mà mặc dù phó thống lĩnh mang theo thuộc hạ ngày đêm không ngừng tìm kiếm, cũng trước sau không có tin tức tốt hồi bẩm.

Hoàng đế trở lại hành trướng sau nỗi trệch lòng đình, tất cả người có hiềm nghi ám sát còn chưa kịp biện giải liền bị Ngự Lâm quân giam giữ, kêu oan cầu xin người quỳ thành một mảnh. Hoàng đế đứng ở trên cao, vẻ mặt nhất quán băng lãnh.

“Trẫm cho các vị vài ngày thời gian suy nghĩ thật kỹ một chút muốn dùng lý do gì đến thuyết phục trẫm.”

Hoàng đế đảo qua đoàn người đông nghìn nghịt phía dưới, trong đó không thiếu người quyền cao chức trọng có thể nói là rường cột nước nhà, ánh mắt của hắn như đang nhìn vật chết, ý cười rét run: “Dù sao trẫm từ trước đến giờ thà giết lầm, còn hơn bỏ sót.”

Những người bị Ngự Lâm quân giam giữ rốt cục cảm thấy tính mạng có nguy cơ bị đe dọa, khẩu bất trạch ngôn⁽¹⁾ bắt đầu chỉ điểm tố cáo lẫn nhau. Mà người đang lúc hoảng loạn lời nói ra cùng lắm chỉ có thể tin năm phần, hoàng đế không kiên nhẫn ở lại nghe, phất tay áo liền đi.

Ngu thống lĩnh rất ân cần mà đem người đều kéo trở lại, dù sao hình phòng tự có vô số thủ đoạn hỏi ra chân tướng.

Hơi muộn một chút, thái y đi đổi thuốc thời điểm, liền thấy miệng vết thương trên người hoàng đế nứt ra hơn phân nửa, băng vải quấn khắp người đều ngấm đầy máu.

Thái y kinh hãi, quỳ xuống tại chỗ hô: “Xin bệ hạ bảo trọng thân thể! Thương thể kia không thể lại nứt ra a!”

“Cút!”

Hoàng đế lạnh lùng liếc hắn một cái, nhẹ thở ra một hơi, cổ đèn nén xuống trong lòng cuộn cuộn không ngừng bạo ngược. Hắn không phải không có phần nộ nghi: “Bảo trọng, bảo trọng, không bằng trẫm chết đi cho xong!”

Nhưng hắn không thể, bởi vì hắn là hoàng đế, hắn không thể tùy ý làm bậy, chỉ vì hắn là hoàng đế. Nhưng hắn thà rằng hắn không phải hoàng đế, nếu thể hắn làm gì cố kỵ nhiều như vậy, Lý Tầm cũng không cần phải vì hộ giá⁽²⁾ mà hi sinh chính mình.

Hoàng đế vì một câu bảo trọng bỗng nhiên nhớ tới ánh mắt kia của Lý Tầm trước khi đi, dường như là đã biết kết cục của chính mình mà biểu hiện ra cuối cùng lưu luyến.

Hắn hận Lý Tầm tự ý hành động, lại không dám nghĩ tới hiện tại Lý Tầm chính là cái gì tình trạng. Nếu như lúc đó mình bắt hắn trở lại là tốt rồi, cùng lắm thì chết cùng nhau.

Đã qua một ngày.

Hoàng đế tiêu tụy ngồi một đêm, cảm giác đau thương trên người gần như tê liệt. Hắn đứng lên, vững vàng tỉnh táo mà đi ra ngoài hành trường.

Hắn chờ không nổi rồi.

Thái y canh giữ ở ngoài trường, thấy hoàng đế dờ dẩn nên bước đi ra ngoài, trong lòng cả kinh liền xông lên phía trước liều mạng ngăn lại. Hoàng đế cúi đầu liếc hắn một cái, giống như bỗng chốc nhận ra hắn là ai, lập tức biến đổi sắc mặt, tùy tay rút thanh kiếm để ở bên cổ thái y. Đáng thương thái y sợ đến tay chân run rẩy, bịch một cái trực tiếp quỳ xuống, nhưng vẫn phải tận trung với cương vị mà kéo hoàng đế, tận tình mà khuyên nhủ.

Hoàng đế mất điếc tai ngơ(3), hành tẩu bước chân bỗng nhiên ngừng.

Thái y tưởng chính mình khuyên bảo có tác dụng, ngẩng đầu lên lại phát hiện hoàng đế đang nhìn chằm chằm Ngu thống lĩnh đi tới cách đó không xa, hoặc là nói người trong ngực Ngu thống lĩnh.

(1) Khẩu bất trạch ngôn: lời nói trong lúc hỗn loạn, không còn giữ lễ nghĩa mà bắt đầu nói bậy

(2) Hộ giá: bảo vệ vua

(3) Mất điếc tai ngơ: làm lơ, không thèm nghe

16. Chương 16-1

Sau một ngày một đêm không ngừng tìm kiếm, Ngự Lâm quân được phái đi rốt cục tại một chỗ bờ sông có thu hoạch.

Ngu thống lĩnh vừa nhận được tin tức lập tức chạy đến, hắn biết lúc này tình trạng của hoàng đế khẳng định không phải rất tốt, nếu như không xác nhận trước người tìm được còn sống hay đã chết, hắn cũng không dám trực tiếp bẩm báo.

Nhưng nếu người đã chết thì sao. Ngu thống lĩnh đang trên đường chạy tới nghĩ đến khả năng này, sắc mặt lập tức âm trầm lại. Mặc dù người đã chết hẳn cũng phải cần bẩm báo, chỉ là khi đó hoàng đế có nổi điên hay không thì không nhất định.

Hoàn hảo, thời điểm hần chạy tới bờ sông, Lý Tầm đã được quân lính vớt ra từ trong nước, hơn nữa còn dư lại một hơi, nhưng là chỉ còn lại một chút hơi.

Một cái mũi tên xuyên qua ngực, lại thêm ở trong nước ngâm không dưới năm canh giờ, vết thương cũng đã ngâm đến không có huyết sắc, có thể thấy được nếu như chạm một chút Lý Tầm dù không có chết đuối, vết thương mất máu tình hình cũng đủ để làm hần mất mạng.

Ngu thống lĩnh không dám phí thời gian kiểm tra vết thương khác trên người Lý Tầm, trước tiên tùy tiện băng bó một chút thương tích nghiêm trọng liền vội vàng hoảng loạn mà đưa người trở về, chỉ sợ trên đường phát sinh vấn đề gì trực tiếp làm người này tắt thở.

Hoàng đế mới ra trường, nhìn đến chính là Ngu thống lĩnh mới từ bờ sông gấp trở về muốn tìm thái y.

Thái y thấy hoàng đế bất động, rất có ánh mắt mà vội đến bên người Ngu thống lĩnh xem xét tình huống của Lý Tầm, vừa thấy cũng nhũm mày.

Hoàng đế gắt gao cắn răng, thanh âm như là nghẹn ra tới: “Người, thế nào?”

Thái y vội đáp: “Lý đại nhân thương thế hiểm nghèo, chỉ có thể...Chỉ có thể...”

“Nói!”

Thái y lại chần chờ, nói: “Chỉ có thể giữ lại một hơi, còn lại nhìn tình huống.”

Hoàng đế nhắm mắt lại, thân hình lung lay một cái. Thái y vội muốn nhào tới đỡ, đã thấy hoàng đế thoáng lắc lư liền đứng vững, chỉ là sắc mặt tái nhợt rất nhiều.

“Trẫm muốn người không tiếc bất kỳ giá nào cũng phải đem người cứu về! Người nếu như là chết...” Hoàng đế bỗng nhiên thấy mờ mịt, hần thâm nghĩ, nếu như người đã chết có thể làm gì bây giờ, lẽ nào cho thái y viện chôn cùng hay sao, nhưng này cùng thái y viện có quan hệ gì đây, hần tuy là hoàng đế, lại cũng không có lý do trách tội. Vì vậy nói được nửa câu, liền nuốt trở vào.

Thái y tự biết trách nhiệm trọng đại, vội tuân mệnh hoàng đế, mang theo Lý Tầm trở về trong trường.

Hoàng đế bỗng cảm thấy hui quanh, tựa hồ hiện tại không biết nên làm gì mới tốt.

Ngũ thống lĩnh vừa nhìn liền biết hoàng đế tám phần cả đêm không ngủ, đang bị thương lại còn mỗi mọt, có thể chống đỡ đến bây giờ cũng là rất thần kỳ, mà hoàng đế còn có vẻ không có ý muốn đi nghỉ ngơi, Ngũ thống lĩnh để tránh vạn nhất liền đi theo hoàng đế chờ ở ngoài trường.

Nhưng tiếp tục như vậy không phải biện pháp, Ngũ thống lĩnh nhìn ra điểm này, nghĩ thầm có lẽ chuyện về Lý Tầm có thể kích thích hoàng đế một chút, liền nói tới thời điểm tìm thấy Lý Tầm tình huống.

Lý Tầm lúc đó cưỡi ngựa của hoàng đế đi, mà con ngựa kia cũng coi như là vạn con chưa chắc thấy được ngựa tốt, tuy rằng tính tình xảo quyệt, nhưng vẫn có chút linh tính.

Ngũ Lâm quân vốn là không có tìm được đến bờ sông nhanh như vậy, nhưng khi đang tìm kiếm được một nửa thì con ngựa kia bỗng nhiên chui ra, tại trước mặt mấy cái quân lính hí vài tiếng, quân lính đã được thông báo, Lý Tầm là cưỡi ngựa mà đi, nếu phát hiện ngựa mà Lý Tầm hẳn là ngay tại phụ cận. Cũng may mà quân lính đứng lúc đi theo, mới tại bờ sông sau một tảng đá lớn tìm được Lý Tầm xuôi dòng trôi giạt xuống lại bị tảng đá ngăn trở.

Dựa vào tình huống lúc đó, Ngũ thống lĩnh đại khái cũng có thể suy đoán ra Lý Tầm gặp phải cái gì.

Này đó thích khách không có ngựa đương nhiên rất khó đuổi theo Lý Tầm đang cưỡi ngựa, chán hẳn bọn họ cuối cùng thay đổi vũ khí dự định trực tiếp bắn chết, có thể Lý Tầm lúc ấy đang muốn qua sông, bởi vậy sau khi trúng tên trực tiếp rơi xuống nước, thích khách bên kia có lẽ bởi vì nguyên nhân nào đó không quá chuẩn xác, liền cho là Lý Tầm đã chết hoặc là phát hiện Lý Tầm không phải hoàng đế, vì vậy không có thêm một đao. Mà mũi tên kia đâm không trúng chỗ yếu hại, Lý Tầm mới không bị mũi tên này làm mất mạng, cũng coi như là vạn hạnh trong bất hạnh.

Ngũ thống lĩnh có thể nghĩ đến, hoàng đế đương nhiên cũng có thể căn cứ vào tình huống hẳn nói suy đoán ra tám chín phần, càng nghĩ lại càng hoảng sợ, nếu như mũi tên kia lại chuẩn một chút, hoặc là những người kia tiến lên chém thêm một đao, bây giờ hẳn nhìn thấy chỉ là một khối thi thể.

Về mặt hoàng đế càng ngưng trọng ử đột, nhíu chặt mày, đem tình huống tái hiện lại một lần trong đầu, theo suy nghĩ dần bắt đầu rõ ràng, một cái nghi vấn đột nhiên nảy ra.

“Các người như thế nào lại tìm được chỗ trầm ẩn nấp?”

Dù có lời dặn của hoàng đế tìm ở hướng bắc làm cơ sở, Ngũ Lâm quân tìm Lý Tầm đều bỏ ra một ngày một đêm, vậy bọn họ làm sao lại tìm được chính mình? Phải biết rằng con ngựa kia sau khi chấn kinh hoảng quá không lựa đường không biết chạy bao xa, một đường chạy như bay cũng sẽ không lưu lại vết máu quá rõ ràng, này đó Ngũ Lâm quân ở tình huống không biết bọn họ phương hướng như vậy làm sao trong vòng mấy canh giờ liền tìm đến bên kia được?

Ngũ thống lĩnh động tác dừng một chút, lập tức thò tay vào trong lòng lấy ra mấy mảnh đồ vật.

“Thần tại nơi xảy ra chuyện phát hiện cái này, đoán chừng có lẽ là Lý đại nhân thả xuống, liền để thuộc hạ

chia ra đi tìm, quả nhiên rải rác dọc theo đường đi liên tiếp phát hiện vật ấy, chúng thần chính là theo thứ này tìm tới.”

Hoàng đế đầu tiên là sững sốt, lập tức trợn to hai mắt, thời điểm vươn tay ra còn đang run rẩy. Ngu thống lĩnh không cần có lệnh liền đem mảnh đồ vật kia đều giao vào trên tay hoàng đế.

Đó là mấy mảnh giấy, thực rõ ràng từng là sách sau lại bị người phân làm mấy mảnh nhỏ, trên giấy còn viết chữ, chữ viết uyển chuyển, đúng là bút tích của Lý Tầm.

Hoàng đế dường như có thể tưởng tượng đến Lý Tầm từng nghiêm túc viết mấy thứ này thế nào, thế nhưng hiện tại quyển sách hoàn hảo này đã không còn, người viết nó cũng thoi thóp.

17. Chương 16-2

Đáng tiếc phán đoán của Ngu thống lĩnh dĩ nhiên không phải thập phần chính xác, thái y sau khi cẩn thận kiểm tra thương thế của Lý Tầm cho ra một cái kết luận không quá lạc quan.

Hoàng đế lúc này đã ngồi trong thái y trưởng, đang chờ thái y đưa ra phương án trị liệu.

Thái y kiểm tra xong xuôi, thở dài nói: “Xương sườn của Lý đại nhân chịu chấn động từ ngoại lực gây mấy cái, bởi vậy nội tạng bị tổn thương, trên người lại có một chỗ trúng tên, may mà không có thương tổn đến yếu hại.”

Hoàng đế thấy Lý Tầm khí sắc thâm đậm, hơi thở càng là ít ỏi, trong lòng kinh hoảng bất an, quyết đoán hỏi thái y nói: “Vậy khi nào có thể tỉnh?”

Thái y lắc đầu: “Khó nói.”

Sắc mặt hoàng đế trầm xuống, thái y rất có ánh mắt mà nhanh chóng giải thích: “Lý đại nhân nằm ở bên ngoài một ngày một đêm, vết thương chuyển biến có chút xấu, ban đêm có thể sẽ sốt cao, bởi vậy cho dù hạ thần giúp giảm bớt, đêm này sốt cao nếu không lui xuống cũng vô cùng nguy hiểm.”

Hoàng đế sững sờ, theo bản năng đi xem những vết thương kia, nhưng vết thương đã sớm băng bó kỹ, hẳn cũng không nhìn ra cái gì, chỉ có thể tin vào thái y.

“Vậy trăm liền ở lại đây.”

Thái y cả kinh, hô: “Tuyệt đối không được a bệ hạ, vết thương của ngài cần phải tĩnh dưỡng tốt!”

Hoàng đế nhíu mày, vừa định trách cứ một câu, lại cảm giác một trận choáng váng.

Hắn hậu tri hậu giác mà nhìn về phía trên vai quần đầy băng vải, máu đã thấm ra. Một mảnh huyết sắc kia giống như là đối với vong hồn thức tỉnh, đồng thời như nói ra chân tướng cho vong hồn không biết đã chết của chính mình, mảnh máu này cũng nói cho hoàng đế vốn tưởng rằng mình đã khỏi hẳn, hẳn như cũ đang thụ thương.

Hoàng đế mờ mịt cảm giác được thân thể uể oải, mất một quãng thời gian rất dài mới nhận ra loại cảm giác này là có ý tứ gì. Đầu óc của hắn bắt đầu mê muội, lời nói của Ngu thống lĩnh cùng khuyên bảo của thái y cũng nghe không lọt, hắn nhìn chằm chằm Lý Tầm ở trên giường, bỗng nhiên mắt tối sầm lại.

Bên trong thái y trưởng lại là một trận hỗn loạn, vẫn là Ngu thống lĩnh để thái y nhanh chóng đổi thuốc cho hoàng đế.

Thái y kinh hồn táng đảm lần nữa sắc thuốc đưa đi cho hoàng đế, sau đó mới an tâm bắt đầu chuẩn bị xử lý vết thương của Lý Tầm.

Vết thương của hắn nhưng thật ra dễ băng bó, nhưng mũi tên kia trên vai Lý Tầm đâm vào quá sâu, thời điểm thái y rút tên ra nơm nớp lo sợ, mũi tên mang theo huyết nhục nhiễm đỏ một mảnh lại một mảnh băng vải ngăn miệng vết thương.

Một chậu lại một chậu máu loãng thay nhau đưa ra ngoài, không biết qua bao lâu, thái y mới như trút được gánh nặng thở ra một hơi, dặn người đi bốc thuốc sắc thuốc.

Lúc Lý Tầm được mang về đến có một ít phát sốt, dẫn vật một phen sau bị thái y thuốc một kích lại càng sốt cao không lùi. Thái y vội phối các loại thuốc khác nhau uống hết cũng không thấy hiệu quả, mắt thấy người bệnh hơi thở càng ngày càng yếu, thái y đành phải vội vàng đi bẩm báo Ngu thống lĩnh.

Chân trước vừa mới bấm báo xong, hoàng đế chân sau liền vọt vào.

Lý Tầm nằm ở trên giường vô thanh vô tức(1), sốt cao khiến trên mặt hắn có chút huyết sắc, như hồi quang phản chiếu(2) chẳng lành dấu hiệu.

Hoàng đế bất chấp tị hiềm, hắt lên vạt áo ngồi xuống bên mép giường, duỗi tay nắm chặt tay Lý Tầm. Tay hắn run rẩy, lòng bàn tay một mảnh lạnh lẽo, càng phân không rõ đến cùng là Lý Tầm tay lạnh hơn hay là tay hắn càng lạnh hơn.

Thái y mang người ra ra vào vào mà bốc thuốc sắc thuốc, sửa đổi phối phương mấy lần, cuối cùng đành phải gia tăng lượng thuốc, gửi hy vọng vào mãnh dược có thể có mãnh lực.

Ngay trong một mảnh vội vàng cùng âm ỉ này, phụ trách thủ vệ Ngu thống lĩnh trong lúc vô tình nhìn thấy hoàng đế cúi đầu để sát vào hai má Lý Tầm, có lẽ là làm gì đó, nhưng hắn chỉ nghe hoàng đế kiềm nén có

chút ghen ngào thanh âm: “Ta không thể không có người...”

Ngu thống lĩnh nhú mảy, nghĩ thầm thật giống như nghe được cái gì khó lường bí mật hoàng thất.

Có lẽ là mệnh của Lý Tầm chưa tận, hoặc là mệnh được của thái y thật sự có hiệu quả. Đến lúc bình minh, Lý Tầm sốt cao dần dần lui xuống, sau đó vẫn yên ổn mà nằm, không còn xảy ra tình huống nguy cấp.

Hoàng đế trông coi hơn phân nửa đêm sau rốt cục bị khuyên trở về nghỉ ngơi, nhưng đáng tiếc còn không có nghỉ ngơi bao lâu lại bắt đầu thăm vấn phạm nhân, Ngu thống lĩnh toàn bộ hành trình đi theo, trong lòng cũng là vô cùng bội phục sức chịu đựng của hoàng đế.

Bãi sẵn dù sao không phải Thái y viện, hai ngày sau thuốc dự phòng mà thái y mang theo đã dùng thất thất bát bát, hoàng đế suy tính đề nghị của thái y, quyết định lập tức trở về cung.

Lý Tầm vượt qua đêm nguy cấp nhất đó, tình huống bây giờ cơ bản ổn định, ngoại trừ tỉnh dưỡng ra cũng không có biện pháp nào đặc biệt hữu hiệu. Còn tỉnh dưỡng, đương nhiên vẫn là trong cung thích hợp hơn.

Lời tác giả: Ân...Y học ta cũng không hiểu lắm, tuy rằng tra cứu một ít tài liệu thế nhưng baidu gì đó tất cả mọi người đều hiểu, cho nên nếu có nơi nào có vấn đề mọi người nhất định phải nói cho ta biết __(: ”)__

(1) Vô thanh vô tức: im lặng, không có âm thanh hay hơi thở

(2) Hồi quang phản chiếu: hiện tượng người ốm nặng đột ngột khỏe lại trước khi qua đời

18. Chương 17-1

Trong nháy mắt trở lại hoàng cung đã được mười mấy ngày, hoàng đế xử lý xong một đám người, lại đem nên luận công khen ngợi đều ban thưởng, hiện tại liền chỉ còn lại Lý Tầm một người nằm ở Thái y viện.

Nhiều ngày tỉnh dưỡng xuống dưới như vậy, vết thương trên người Lý Tầm khôi phục đến không tồi, một ít trầy xước nhỏ lại càng chỉ để lại một chút vết sẹo như có như không, đáng tiếc người lại vẫn bất tỉnh.

Hoàng đế xử lý xong chính sự liền đi Thái y viện, thái y đối với việc này đã không còn thấy kinh ngạc, hằng ngày sau khi bấm bảo tình huống liền lui xuống.

Đi vào gian phòng tràn ngập mùi thuốc, Lý Tầm không hề động đậy mà nằm ở trên giường, trên mặt vẫn không hề có huyết sắc.

Hắn lần này có thể tính là nguyên khí đại thương, nhặt về một cái mạng đã tính rất may, nhưng đối với hoàng đế mà nói, chỉ cần người còn sống, hắn không quan tâm Lý Tầm còn muốn ngủ bao lâu.

Như thường lệ giúp Lý Tầm kiểm tra một chút băng vải ở miệng vết thương có rỉ máu hay không, xác nhận vết thương sâu nhất kia khô phục tốt, hoàng đế mới giúp Lý Tầm kéo vạt áo che đi.

Trước đó hắn kinh hồn bạt vía nhiều ngày, Lý Tầm không tìm được khi là hoảng sợ khó có thể qua ngày, Lý Tầm tìm tới sau lại bị thương nặng hấp hối hắn càng là hận không thể cả ngày canh giữ trước giường, cần phải nhìn tận mắt hắn còn có hơi thở mới dám đem không yên tâm tình thoả để xuống.

Như bây giờ đã là rất tốt, hắn không dám đòi hỏi nhiều.

Nếu vết thương không có vấn đề gì, hoàng đế liền ngồi ở mép giường theo thói quen bắt đầu giảng thuật hành trình.

Hắn trước đó liền lật xem quyển ghi chép sinh hoạt thường ngày bị Lý Tầm xé thành mấy mảnh kia, từ trong đó bất ngờ phát hiện không ít thứ.

Lý Tầm ghi chép sinh hoạt thường ngày của hoàng đế vô cùng cẩn thận, nhưng đối với cuộc đối thoại giữa bọn họ lại chẳng hề ghi đúng sự thật. Hoàng đế tự biết bình thường luôn sẽ cố ý đi chọc ghẹo Lý Tầm, những câu nói này mập mờ ám muội, người nếu như không có tâm cũng sẽ không phát hiện có cái gì không đúng, mà Lý Tầm cố tình cải biến rất nhiều, tuy rằng ý tứ không đổi, nhưng từ nghiêm nghĩa chính, không hề có thâm ý.

Hoàng đế không khỏi hoài nghi Lý Tầm có phải là phát hiện cái gì, nhất là những cải biến này phần lớn phát sinh tại sau khi từ Hàn Lâm viện trở về. Đáng tiếc Lý Tầm bất tỉnh, hắn cũng không thể chứng thực.

Nhưng mà một khi có ý nghĩ này, hoàng đế liền không khỏi nghĩ tới một ít thứ không nên nghĩ.

Nhất là Lý Tầm lúc này nằm ở trên giường đối với bên ngoài không hề cảm giác bộ dáng, sợ là hoàng đế đem quần áo của hắn lột sạch hắn cũng sẽ không có phản ứng gì. Mà hoàng đế đương nhiên sẽ không cảm thấy như thế.

Lý Tầm thoát nhìn là dạng yếu đuối mỏng manh thư sinh, trên thực tế cũng vẫn là tay trói gà không chặt thư sinh, hoàng đế xoa xoa tay chân của hắn, lại thấy cảm giác mềm mại không tồi, mặc dù không có giống eo dẻo dai như vậy.

Hoàng đế mặt không thay đổi thầm nghĩ: “Tùy ý làm bậy chuyện chờ hắn tỉnh lại rồi xử lý, tóm lại không thể dễ dàng buông tha.”

Lý Tầm khi tỉnh lại cả người đều là mộng, cũng không biết bản thân ở nơi nào, cũng không biết chính mình còn sống hay là đã chết, ngược lại là thái y bưng thuốc tiến vào, vừa thấy hắn tỉnh lại, để xuống chén thuốc

liền chạy ra ngoài.

Lý Tầm nhận ra thái y kia, hiểu rõ bản thân chắc hẳn là được cứu, không khỏi cảm khái chính mình vận khí thật tốt. Nhưng vết thương cũng không sẽ bởi vì hắn may mắn sẽ không đau, huống hồ Lý Tầm lại thật mạnh ngồi dậy từ trên giường, quả nhiên còn không có ngồi vững liền bịch một tiếng ngã xuống.

Giường chẳng hề êm, gối cũng không mềm, Lý Tầm thiếu chút nữa bị chính mình đập bất tỉnh. Lại mới hậu tri hậu giác mà nhớ tới vốn mình giống như từng bị tên bắn trúng, hắn liền càng thêm may mắn bản thân kiếm về được một cái mạng.

19. Chương 17-2

Liền ngay sau khi hắn đem mình lăn qua lăn lại một hồi, hoàng đế khoan thai chậm rãi đến.

Lý Tầm hơi co rúm lại, bởi vì vẻ mặt của hoàng đế rất kỳ quái, vừa không giống như là vui mừng cũng không giống như là tức giận, bộ dáng vừa buồn vừa vui khiến người ta có chút thấp thỏm bất an.

“Bệ hạ.” Lý Tầm cẩn thận kêu một câu.

Hoàng đế gật gật đầu, quay đầu nhìn thấy chén thuốc bên cạnh bàn, thuận tay bưng tới, Lý Tầm muốn lùi vào trong giường một chút, còn chưa kịp xoay người đã bị hoàng đế ngăn cản tránh bị thương một bên kia bả vai.

“Không nên lộn xộn, an tâm nằm.”

Hoàng đế bắt đầu mớm thuốc cho hắn, là tự mình động thủ loại này, Lý Tầm thụ sủng nhược kinh(1), ngây ngốc sững sờ uống thuốc, lúc này chỉ biết nhìn hoàng đế ngăn người.

Hoàng đế cầm chén để xuống, thấy hắn vẫn còn nhìn mình, liền đưa tay sờ sờ đầu hắn, ân cần hỏi: “Cảm thấy còn có chỗ nào không thoải mái sao?”

Lý Tầm lắc đầu một cái, lại lập tức nói: “Bệ hạ sao lại tự mình tới?”

Hoàng đế nhướng mày: “Trẫm không thể tới?”

Lý Tầm vội nói: “Thần không dám, thần là lo lắng bệ hạ một ngày trăm công ngàn việc còn tự thân sang đây thăm hỏi thần rất vất vả, vả lại thương tích của bệ hạ còn chưa có khỏi hẳn đi?”

Lý Tầm không nói còn tốt, vừa nói liền lập tức khơi mào hoàng đế đè nén cơn giận, nhưng hấn nhìn bộ dáng bệnh nặng mới khỏi của Lý Tầm lại không nói ra được lời trách cứ, ghen một lúc lâu nói ra một câu trào phúng: “Trẫm đến thăm ân nhân cứu mạng làm sao lại cảm thấy vất vả được.”

Lý Tầm bình thường nghe lời đoán ý toàn bộ dùng vào lúc này, ngay lập tức liền hiểu được hoàng đế phần nộ vì cái gì, cười khổ nói: “Thần cũng là không có cách nào mới đành phải ra hạ sách này.”

Hoàng đế hừ lạnh một tiếng: “Không có cách nào không biết thương lượng cùng trẫm?”

Lý Tầm nói: “Bệ hạ sẽ đồng ý?”

Hoàng đế nói: “Sẽ không.”

Lý Tầm một bộ ta liền biết biểu tình, nói: “Bởi vậy thần mới chỉ có thể tiền trảm hậu tấu(2).”

Hoàng đế cười lạnh nói: “Nếu là trễ một bước người liền tấu không được.”

Lý Tầm:...

Cũng may hoàng đế cũng chỉ là phát tiết một chút, cũng không có muốn hỏi tội, Lý Tầm cũng nhẹ nhõm rất nhiều. Nhưng sự nhẹ nhõm đó chỉ kéo dài đến khi hoàng đế lấy ra quyển ghi chép sinh hoạt hằng ngày liền biến mất hơn phân nửa, một lần nữa cảm nhận được cái gì gọi là tự lấy đá đập chân mình uất ức.

Hoàng đế giống như đang thỉnh giáo nói: “Ái khanh biết thứ này là từ đâu nhặt được không?”

Lý Tầm lúc này phỏng đoán không ra điểm phần nộ của hoàng đế ở đâu, chỉ có thể cẩn thận nói: “Thần biết tội, thần đang trên đường chạy trốn không cẩn thận làm mất sổ ghi chép sinh hoạt thường ngày, là thần thất trách!”

Hoàng đế bị tức đến nở nụ cười: “Trẫm cũng không biết làm mất đồ vật còn có chia làm mấy phần mất cách nói.”

Lý Tầm vừa nghe liền biết hoàng đế tám phần biết là chính mình cố ý ném sách, nhưng hấn đoán không được hoàng đế có tâm tư gì, đành phải nói đúng sự thật: “Thần cũng là bất đắc dĩ mới như vậy, làm chút ký hiệu cũng dễ cho viện binh kịp thời tới, sẽ không mất công đi sai đường.”

Hoàng đế đối với đáp án này dĩ nhiên rất không hài lòng: “Người đã biết viện binh nhất định sẽ tới, tại sao còn tự tiện đi ra ngoài?”

Lý Tầm thở dài: “Viện binh có thể nhìn thấy ký hiệu, thích khách đương nhiên cũng có thể nhìn thấy, thần

không dám khinh suất, vạn nhất tới là thích khách, thần trái lại biến khéo thành vụng.”

Hoàng đế nói: “Nhưng mà lúc đó ngươi vẫn còn chưa nhìn thấy tới là thích khách hay là Ngự Lâm quân liền đi.”

Lý Tầm chỉ giải thích một câu: “Thần không dám đánh cược.”

Hoàng đế cau mày: “Vì sao?”

Lý Tầm nhìn thẳng hần, trong con ngươi chỉ có hần một người, mà lời của hần lại như một chậu nước lạnh dội xuống, đó là lý do mà cho tới bây giờ hoàng đế vẫn luôn không muốn nghe.

“Bởi vì ngài là bộ hạ.” (tự vả miệng là vừa anh nhé =)))

Hoàng đế gắt gao nhìn hần chăm chăm, gần từng chữ một: “Vậy nếu như, ta không phải hoàng đế thì sao?”

Nếu như ta không phải hoàng đế, ngươi lúc đó còn sẽ liều mạng cứu ta sao?

Về mặt của hần rõ rõ ràng ràng mà viết cái vấn đề này, Lý Tầm âm thầm bật cười, biểu tình lại càng ngày càng đứng đắn: “Nào có cái gì nếu như đâu?”

Hoàng đế liền không nói nữa.

(1) Thụ sủng nhược kinh: bỗng nhiên được sủng ái, dịu dàng quan tâm mà lo sợ

(2) Tiền trăm hậu tấu: nghĩa đen là chém trước tâu sau, thường dùng để chỉ những việc làm không chờ đợi lệnh mà cứ tự ý giải quyết, hành động trước, xong xuôi mọi chuyện rồi mới báo cáo

20. Chương 18

Qua mấy ngày, Lý Tầm mới hậu tri hậu giác mà hiểu được, hoàng đế giống như không vui.

Lý Tầm hồi tưởng lúc đó cũng cảm thấy được chính mình thực sự là tìm đường chết, biết rõ hoàng đế muốn đến được đáp án là cái gì, lời chưa kịp ra khỏi miệng lại cố tình phải nói bậy một câu, giờ thì tốt rồi, hoàng đế tin lời nói đùa của hần. Chỉ nhìn biểu tình đó của hoàng đế lúc ấy, liền biết hần sợ là vô cùng thất lạc.

Đặc biệt là khi nghe thái y nói qua đủ loại biểu hiện của hoàng đế khi không tìm được hần, hần càng hối

hận trên đũa hoàng đế.

Tuy rằng lúc sau hắn đúng lúc giải thích không phải bởi vì thân phận này của hoàng đế mà vì hắn là Dương Tiềm, nhưng hoàng đế hiển nhiên không có tiêu tan.

Chuyện yêu đương kiêng kị nhất là liên lụy thân phận, dù sao thân phận chỉ là cái danh, hoàng đế sợ Lý Tầm đối xử tốt với hắn chỉ bởi vì hắn là hoàng đế, mà Lý Tầm sao lại không lo lắng hoàng đế đối tốt với hắn chẳng qua bởi vì nhất thời hứng khởi. Vị trí sử quan có thể tùy tiện tìm người khác thay thế, Lý Tầm chậm chạp không dám biểu lộ tâm ý với hoàng đế chính là vì sợ hoàng đế dưới cơn nóng giận tùy tiện cách chức hắn.

Hắn đã nhận rõ tâm ý của chính mình từ lâu, hắn làm hết thấy chỉ vì hy vọng hoàng đế có thể cảm thấy được Lý Tầm người này càng đặc biệt một chút, hắn không muốn làm cho hoàng đế thương tâm.

Mà hiển nhiên hắn vẫn là làm sai, hoàng đế đối với hắn là thật lòng.

Nghĩ tới đây hắn cũng mềm lòng, đợi đến khi hoàng đế đến xem hắn, hắn rất chủ động hỏi: “Bệ hạ đang tức giận sao?”

Hoàng đế không nói, Lý Tầm đành phải không ngừng cố gắng: “Thần bây giờ không phải vẫn tốt sao, bệ hạ sao lại còn không vui?”

Hoàng đế cười lạnh một tiếng: “Trẫm không hề tức giận.”

Đây là còn đang giận a, Lý Tầm hết sức rầu rĩ, cũng không biết nên nói tiếp thế nào, chỉ có thể khô khan nói: “Thần không nghĩ tới, là thần quá càn rỡ.”

Hoàng đế đang chờ hắn nói chuyện, ai ngờ nghe đến một câu như thế, thầm nghĩ ta cùng hắn đây đưa làm gì. Liền quay người một tay nắm chặt eo của hắn, một tay chống bên hắn sườn mặt, tiên phát chế nhân⁽¹⁾ nói: “Đúng, lá gan ngươi quả thực rất lớn, có phải là kiếm trở về một cái mạng liền vô cùng đắc ý, trên đũa trẫm có phải hay không đặc biệt vui?”

Lý Tầm cả kinh sửng sốt, cười gượng nói: “Thần không dám, này cũng chỉ là nói nhanh hơn miệng.”

Hoàng đế giọng điệu nguy hiểm mà lặp lại: “Nói nhanh hơn miệng?”

Lý Tầm cảm thấy không ổn, quyết đoán cầm miệng.

Hoàng đế bị chọc cho nổi giận, vẻ mặt lại hết sức bình tĩnh, nheo mắt lại, cố ý chậm rãi tới gần, tại lúc Lý Tầm khẩn trương đến cơ hồ muốn nhắm mắt lại thời điểm cười lạnh nói: “Ái khanh tính tình thẳng thắn, thật là làm cho trẫm hâm mộ.”

Lý Tầm khẩn trương nói: “Không...Không...”

Hoàng đế cũng đã cúi đầu hôn xuống.

Cái hôn này rất mãnh liệt. Hoàng đế giống như là muốn đem vô số sợ hãi cùng phần nộ tồn đọng trong lòng mấy ngày nay phát tiết ra ngoài, đôi môi không ngừng dán vào nhau, hung mãnh thể công ép mở ra hàm răng đóng chặt, Lý Tầm liên tiếp thất thủ, không nhin được phát ra một tiếng mang theo nước nở rên rỉ.

Hoàng đế rốt cục thả hân ra.

Lý Tầm sững sờ nhìn hân.

Hoàng đế thấy hân phản ứng như vậy, tâm cũng nguội lạnh một nửa, tự giễu cười nói: “Người nói liệu mình cứu ta là bởi vì ta là Dương Tiềm, nhưng nếu người biết ta có tâm tư như thế, người còn nguyện ý cứu ta?”

Lý Tầm trầm mặc trong chốc lát, kì thực là quá khiếp sợ đến mức không biết nên nói cái gì.

Hoàng đế lại không biết từ trong sự trầm mặc của hân được đến tin tức gì, than thở một câu: “Trẫm đã hiểu.”

Không phải...Người cho ta hoãn lại đã a! Lý Tầm mới từ trong khiếp sợ phản ứng lại, trong lòng liền hơi hồi hộp một chút.

Biểu tình của hoàng đế hết sức rõ ràng mà thể hiện ra hân thất lạc, Lý Tầm vội nói: “Nguyện ý nguyện ý!”

Hoàng đế sờ sờ đầu hân nói: “Người không cần căng thẳng, cũng không cần phải nói dối.”

Lý Tầm bối rối: “Ta không có nói dối.”

Hoàng đế thể nhưng đứng lên, tựa hồ là phải đi.

Lý Tầm thầm nghĩ không xong, không thể để cho hoàng đế hiểu lầm bản thân, liền đưa tay kéo lấy góc áo của hoàng đế, một mặt lo âu mà nghĩ nên giải thích như thế nào.

Hoàng đế quay đầu lại liếc mắt nhìn hân, cười cười, nói: “Trẫm ngày mai trở lại thăm người.”

Lý Tầm liệu mạng lắc đầu: “Bệ hạ trước tiên hãy nghe ta nói!”

Hoàng đế cúi người, đem tay hấn gỡ ra, lại dứt khoát giúp hấn kéo tốt góc chăn.

“Người xưa nay thông minh, đương nhiên biết trẫm muốn nghe cái gì, nhưng trẫm không muốn chỉ nghe lời xuôi tai, trẫm muốn chính là chân tâm của người.”

Đây là lần đầu tiên hoàng đế rõ ràng biểu đạt ra hấn sở cầu như vậy, Lý Tầm nghe xong quả thực muốn cho chính mình một cái tát, lúc thường phản ứng nhanh như vậy đến thời khắc mấu chốt lại rút dây xích!(2)

“Không, ta không phải có ý này, ta là muốn nói...”

Hoàng đế quyết đoán đánh gãy hấn, xoay người muốn đi.

“Người nghỉ ngơi cho tốt.”

Lý Tầm mắt thấy không thể tốt đẹp trao đổi, đành phải cắn răng một cái từ trên giường nhảy xuống, cũng bất chấp bả vai tức khắc đau thấu tim, gắt gao ôm eo của hoàng đế.

Hoàng đế bị hấn dọa sợ, quay đầu nhìn thấy hấn cứ như vậy mà liều mạng nhào tới, khiển trách cũng chưa kịp khiển trách.

Lý Tầm còn nhịn đau nói thật nhanh: “Ta nói chính là sự thật, ta thích người!”

Hoàng đế nói không nên lời, cũng bối rối.

Lý Tầm rốt cục không chịu nổi, phốc một cái nằm trở lại, từng ngụm từng ngụm thở hổn hển.

Hoàng đế chậm rãi ngồi trở lại bên giường, cúi đầu nhìn hấn một lúc lâu, mới giống như lấy lại thần trí, hỏi: “Người nói là sự thật?”

Lý Tầm một bên thở dốc một bên ra sức gạt đầu, chỉ sợ chậm một bước hoàng đế liền bỏ chạy.

Hoàng đế không có chạy, nhưng cũng không nói gì nữa, thật giống như lại bắt đầu hờn ở trên mây nhìn Lý Tầm ngẩn người.

Hấn vốn là muốn cho Lý Tầm thấy rõ tình hình rồi mới ra quyết định, hấn cho rằng mình tùy tiện hôn môi nhất định sẽ đem hấn dọa lui, lại không nghĩ rằng sẽ được đến câu trả lời như vậy, trong đầu chỉ còn lại một câu hấn yêu thích ta, một nửa là nhảy nhót, một nửa là hoảng hốt.

Lý Tầm thật vất vả hồi lại từ trận đau kia, đang muốn nói chút gì, trước mặt bỗng nhiên ập xuống một cái

bóng đen, bao bọc cả người hấn lại.

Hoàng đế nhất thời xúc động nhện không được ôm lấy hấn, thân thể chân chính dán vào nhau sau lại không biết nên làm cái gì, đành phải chuyển tâm cảm thụ người kia nhiệt độ cơ thể như thế nào đem tâm hấn sưởi ấm.

Lý Tầm kinh ngạc phát hiện hoàng đế cư nhiên ngây thơ như thế, nhưng biểu hiện trước đó sao lại chẳng khác gì đang đồ tể? Còn tưởng rằng là vô cùng có kinh nghiệm đâu.

Hoàng đế ôm hấn không buông, Lý Tầm cũng không dám tùy tiện đem người đẩy ra, vốn là đùa giỡn quá trớn, nếu như từ chối thêm một lần nữa kia khả năng không vãn hồi được. Liền cũng đưa tay khoát lên bên hông hoàng đế, lẳng lặng mà chờ.

Hoàng đế dựa gần vào bên mặt hấn, đột nhiên hỏi: “Thương thể của ngươi thế nào?”

Lý Tầm cảm thụ một chút, thấy rằng chút động tác vừa mới nãy không có làm miệng vết thương nứt ra, liền đáp: “Hấn là không có vấn đề gì.”

Hoàng đế nhân tiện nói: “Tốt.”

Giữa lúc đang nghi hoặc lời này có ý nghĩa gì, Lý Tầm cảm giác trên người nhẹ đi, hoàng đế đã đứng lên.

Ở sâu trong nội tâm vẫn có chút lưu luyến cái ôm ấp kia, tuy rằng bị đè lên có chút uất ức. Lý Tầm thẳng tắp nhìn chăm chăm hoàng đế, liền thấy hoàng đế ho khan một tiếng, đem thái y triệu vào.

Lúc sau Lý Tầm cũng rất mộng bị mang ra Thái y viện, sau đó bị người ôm vào tấm điện của hoàng đế.

Người ôm hấn không phải hoàng đế, hấn mới nhớ tới lúc này mới có mấy ngày đâu, thương thể của hoàng đế phỏng chừng cũng còn chưa tốt.

Sau khi thả người xuống, thị vệ liền cáo lui.

Lý Tầm ở trên giường gian nan trở mình, kéo lấy ống tay áo của hoàng đế.

Hoàng đế nghi hoặc nhìn phía hấn.

Lý Tầm nói: “Thương thể bệ hạ ra sao rồi?”

Hoàng đế cười cười: “Không có gì đáng ngại.”

Lý Tầm nhìn hấn chăm chú: “Nói dối.”

Sắc mặt hoàng đế không thay đổi: “Vẫn là cần nghỉ ngơi vài ngày.”

Lý Tầm thở dài, cái tay vốn lôi kéo ống tay áo của hấn trộm luồn vào nắm chặt tay hấn, hoàng đế sững sốt, Lý Tầm liền dùng lực ngồi dậy.

“Bệ hạ thân thể ngàn vàng, về quân thần bốn phận, thần hi vọng bệ hạ cẩn thận tĩnh dưỡng, mà lấy ta Lý Tầm bản tâm, ta cũng hi vọng người có thể khỏe mạnh, người hiểu chưa?”

Hoàng đế ừ một tiếng, tự nhiên mà cúi đầu khẽ hôn lên trán của Lý Tầm một cái, thấp giọng nói: “Ta đã biết.”

Lý Tầm vì thế hoàn toàn ở tầm điện của hoàng đế an cư lạc nghiệp.

Có sớm chiều ở chung làm cơ sở, hấn rốt cục đem sinh hoạt của hoàng đế thăm dò rõ ràng.

Hiếm khi có dịp quan sát hoàng đế lúc ngủ, trước kia hấn dính gối liền ngủ, cũng không biết hoàng đế sẽ nửa đêm tập kích, lúc này hoàng đế ngủ mà hấn không ngủ, liền cũng bắt chước theo mà tiến đến bên cạnh nhìn hoàng đế một lúc lâu, thở dài thở ngắn một phen.

Hoàng đế khi ngủ khí thế không có dọa người như vậy, nhìn qua cũng là một cái mi mục như họa anh tuấn thanh niên, Lý Tầm rục rà rục tịch, vươn tay ra sờ mặt của hoàng đế, đầu ngón tay từ mũi lướt đến môi.

Hấn chợt nhớ tới lần đó bị hoàng đế đè lên giường hôn, mặc dù là lần đầu tiên, nhưng cảm giác kia kỳ thật không tồi.

Lý Tầm nhìn chăm chăm hoàng đế đến gần gần người. Mà tay còn đặt ở trên mặt người ta, vì thế sơ ý một cái động tĩnh liền có chút lớn, hoàng đế khá là buồn bực mà mở mắt ra: “Chuyện gì?”

Thê thảm bị bắt quả tang, Lý Tầm bình sa lạc nhận(3) một cái liền ngồi ở trên mặt đất, biểu tình kinh hoảng: “Bệ bệ... Hạ!”

Hoàng đế ngồi xuống, một tay xoa xoa mũi, vươn tay kéo hấn lên, bất đắc dĩ nói: “Thương thế của người còn chưa tốt hấn, hơn nữa đêm làm ầm ĩ cái gì?”

Lý Tầm lời nói ra đều không lưu loát: “Thần, thần ngủ... Ngủ không được...”

Hoàng đế nhướng mày: “Vậy muốn trẫm dỗ người ngủ?”

Lý Tầm chịu thật lớn kinh hách: “Không, không cần! Bệ hạ ngài ngủ đi!” Nói xong quay người liền muốn chạy.

Lao nhanh vài bước, không chạy thành.

Hoàng đế bắt người tốc độ có thể nói là vô cùng nhanh. Người còn ngồi ở trên giường đâu, đưa tay liền đem Lý Tầm tóm chặt.

Lý Tầm run rẩy quay đầu: “Bệ hạ, đây là muốn làm gì?”

Hoàng đế lười nói chuyện, một cái vừa khéo liền đem hắn ném lên trên giường. Lý Tầm triệt để ngây người, một câu cũng nói không ra.

“Được rồi, nói một chút đi, người hơn nửa đêm không ngủ muốn làm gì?” Hoàng đế rất thẳng thắn.

Lý Tầm còn muốn giãy dụa một chút, vừa nhìn thần sắc của hoàng đế cùng tình cảnh của chính mình, cam chịu đáp: “Thần chỉ là có một nghi vấn.”

Hoàng đế hừ một tiếng.

Lý Tầm đoán không ra tiếng hừ này là có ý gì, suy đoán một chút có thể là bảo hắn có rắm mau thả ý tứ, liền đánh bạo hỏi: “Bệ hạ thích ta sao?”

Hoàng đế liếc hắn một cái, trực tiếp ra tay nhéo hắn eo, Lý Tầm ngao một tiếng.

Hoàng đế mới như hết giận nói: “Người nói xem, không thích người còn đối với người thân mật như thế? Người có phải là chưa từng nghe tới gần vua như gần cọt?”

Lý Tầm cẩn thận suy nghĩ, hình như cũng đúng, hoàng đế chưa từng chân chính trách phạt hắn cái gì, đối xử với hắn so với đối bất kì người nào đều thân mật. Lúc trước hắn không phải cũng phát hiện một chút manh mối còn gì, sao còn muốn làm điều thừa đi hỏi? Lý Tầm tự hỏi tự trả lời, đại khái là bởi vì lo lắng đi, không nghe được câu nói kia, thật giống như chính mình chỉ là cái đồ chơi.

Hắn than thở chính mình lo được lo mất, nhưng vừa nghĩ đây cũng chính là yêu thích một người biểu hiện, liền bình tĩnh trở lại. Lập tức lại hỏi: “Vậy tại sao lại thích ta đâu?”

Hỏi xong liền bắt đầu đắc ý mà chờ hoàng đế đem sự tích anh dũng của hắn đều kể một lần, lại không nghĩ rằng hoàng đế vô cùng tức giận đáp một câu: “Trầm mặt mù.”

Lý Tầm cảm thấy được chính mình bị vũ nhục, bất mãn hết sức, nghiêm túc nói: “Xin bệ hạ đối diện với

vấn đề của thần!”

Hoàng đế ho khan một tiếng, khả nghi mà trầm mặc.

Lý Tầm ánh mắt sáng quắc, hoàng đế bị nhìn chăm chăm đến ánh mắt né tránh, sau một lúc lâu mới nói: “Eo của ngươi nhéo thật thoải mái.”

Lý Tầm thế nhưng không có lời nào để nói, một mặt người đang đùa ta à biểu tình.

Hoàng đế thẹn quá hóa giận: “Lý Tầm!”

Lý Tầm so với hần càng ảm ức: “Ngươi hơi quá đáng! Thì ra ngươi chỉ là yêu thích thân thể của ta!”

Hoàng đế:...

Cũng không phải được không! Hoàng đế hết sức bất đắc dĩ, mà nhìn Lý Tầm vừa ảm ức vừa chờ mong biểu tình lại không thể không nói ra lời giải thích: “Yêu thích còn cần gì lý do?”

Lý Tầm sững sốt, thuận theo lời nói của hoàng đế suy nghĩ một chút, cảm thấy hình như đúng là như vậy, vì thế vui vẻ, còn đến gần hôn lên khóe môi hoàng đế một cái, cười hì hì nói: “Bệ hạ xấu hổ sao?”

Hoàng đế không muốn trả lời cái vấn đề ngu xuẩn này của hần, nhưng Lý Tầm lại không thuận theo mà cứ hỏi không tha, hoàng đế liền dứt khoát đề hần xuống hôn cái đủ, thế tiến công mãnh liệt trực tiếp đem hần bức đến mức trong mắt rơi xuống một mảnh liễm diễm thủy quang, thần sắc cũng có chút hoảng hốt mà lâm vào trong đó.

Bộ dáng này của hần giống như là muốn dụ người trầm mê, hoàng đế miễn cưỡng kiềm chế nội tâm dục vọng, có ý ám chỉ nói: “Có vài lời ngươi có phải là cũng nên nói cho ta biết?”

Lý Tầm sững sờ, đang muốn hỏi còn có cái gì để nói, trong lòng liền vừa động, như cười như không mà nhìn hoàng đế, nói: “Đúng là có một chút lời nói, ngươi muốn biết ngay bây giờ?”

Hần cũng không chờ hoàng đế trả lời liền cười nói tiếp: “Bất quá bây giờ không nói cũng không có quan hệ gì, dù sao ngày sau còn dài đúng không?”

Hoàng đế thật sâu mà nhìn hần: “Ngày sau còn dài là bao nhiêu lâu?”

Lý Tầm nói: “Có lẽ một trăm năm? Một trăm năm sau lại nói đi.”

Hoàng đế rút cục nở nụ cười: “Được.”

(1) Tiên phát chế nhân: đánh đòn phủ đầu, chủ động tiến công không cho đối phương cơ hội hành động

(2) Rút dây xích: tiếng Hán là “điệu liên tử”, là một thành ngữ của Trung Quốc ý chỉ việc ở thời khắc mấu chốt xuất hiện sai lầm làm ảnh hưởng kết quả cuối cùng, cũng giống như một chiếc xe đạp khi bị tuột xích thì bộ phận đó sẽ mất khả năng truyền động, khiến xe không chạy được

(3) Bình sa lạc nhận: ý tả hình ảnh những con nhận sà xuống bãi cát, ở trong ngữ cảnh này là từ tượng hình cho hành động từ từ chao đảo (từ tượng tượng ra hình ảnh Lý đại ca ngồi xuống giống như vậy đi nhé =)))

21. Chương 19: Phiên Ngoại 1: Hồi Ưc Đã Mất

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thời điểm hoàng đế còn là hoàng tử có thấy qua Lý Tầm mấy lần. Nghe nói Lý Tầm là tuổi trẻ trạng nguyên, là một hoàng tử với tính khí cực cao, hần vẫn rất là tò mò. Thật vất vả gặp mặt, lại chỉ nhìn thấy một người trẻ tuổi yên lặng trầm tĩnh ôm một chồng sách cũ đứng ở bên giá sách, đang đem sách từng cuốn từng cuốn sắp chỉnh tề.

“Hần không phải tuổi trẻ trạng nguyên sao?” Hần hỏi hầu cận.

Hầu cận đáp: “Bẩm báo chủ tử, người này tâm tính rất cao, lại không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, nên mới bị điều đến bên này.”

Hần ồ một tiếng, xoay người trở về.

Nhìn như không hứng thú không để ý chút nào, nhưng khi về tẩm điện liền đem cuộc đời của Lý Tầm tra xét triệt để.

Thiếu niên trạng nguyên, tuổi nhỏ mồ côi, tính cách quái gở, ít cùng người qua lại.

Hần nghĩ, người như vậy sao còn có thể thi đậu trạng nguyên đây, những ngày này hẳn lại qua như thế nào đâu?

Hần biết rõ, đây là cùng hần bắt đồng cảnh ngộ nhân sinh.

Nhưng ở phương diện nào đó bọn họ lại phi thường tương tự.

Hần làm hoàng tử khinh thường cùng huynh đệ lá mặt lá trái, cũng vì vậy chán ghét những người nịnh hót khẩu Phật tâm xà mà ở trong cung luôn tự cho là thanh cao danh tiếng, không có hậu đãi liền không tránh được bị lên bất nạt.

Thủ đoạn của hần là từ trong những cuộc đọ sức cùng những người kia từ từ rèn luyện ra, cũng sẽ không có người nào dám cùng hần đối nghịch, hần đã là người được chọn cho ngôi vị thái tử, lại sớm mất đi năm đó mất không dung được hạt bụi. Mà hiển nhiên vị thiếu niên trạng nguyên mà hần hiểu kỳ này vẫn giữ một tấm lòng son, mặc dù bị người xa lánh, hần cũng giống như một thanh trúc xanh, sống lưng thẳng tắp, cho người ta một loại thà làm ngọc vỡ quyết tuyệt.

Hần giống như từ cảnh ngộ bị điều đi của người này thấy được chính mình trong đó, cũng nhìn thấy mình khi còn nhỏ khấn cầu người khác giúp đỡ trong bất lực.

Nhưng không ai có thể giúp hắn, mẫu phi thấp kém nhu nhược của hắn nói cho hắn biết, hắn nhất định phải tự cứu.

Vì thế hắn tự mình leo ra vũng bùn.

Nhưng hắn chẳng lẽ không hi vọng có người kéo hắn một cái sao, dù cho là tự cứu là cách duy nhất, tại sâu trong nội tâm hắn cũng từng mong đợi có lẽ sẽ có một người tới kéo hắn một lần.

Tiếp đó hắn không thể khống chế bản thân, mỗi lần lại cố ý vòng tới Hàn Lâm viện, không cho ai quấy rầy, lén lút nhìn Lý Tầm đang làm gì.

Trung thu ngày ấy hắn theo thói quen đi Hàn Lâm viện, không ngờ mới đến bên ngoài liền mưa to như trút nước, hắn tại hành lang nhân hạ ngồi, vốn tưởng rằng Lý Tầm còn ở kho sách, ai biết lại nhìn thấy hắn ôm thứ gì đó trong lòng ngực từ bên ngoài chạy tới.

Lý Tầm chưa từng gặp hắn, không biết thân phận của hắn, đương nhiên cũng không biết cần phải hành lễ. Ở hành lang nghỉ ngơi hồi phục một lúc sau, Lý Tầm mới hỏi: “Người cũng là quan văn ở Hàn Lâm viện sao?”

Hắn lắc đầu một cái, hỏi ngược lại: “Người ở Hàn Lâm viện, vì sao lại từ bên ngoài chạy vào?”

Lý Tầm sững sờ, phút chốc có chút quẩn bách, lại vẫn cười nói: “Nghe nói mới thu một ít sách, ta hiếu kỳ, cho nên chạy đi xem thử.”

Hắn liếc mắt một cái nhìn thấy Lý Tầm trong ngực thẻ tre⁽¹⁾ cùng bút, vạch trần nói: “Là đi ghi chép lại đúng không?”

Lý Tầm lần nữa sững sốt, lúng túng cười cười, không có lại giải thích.

Nhưng hắn làm sao không biết, khoảng thời gian này trong cung còn chưa thu sách về, người này chỉ sợ là bị trêu đùa một phen.

Hai người không tiếp tục nói nữa, bầu không khí cũng vô cùng cứng ngắc. Lý Tầm giả bộ nhìn trời, hoàng đế để lại quan sát hắn.

Vì bị mưa xối ướt, quần áo kề sát lưng eo, càng lộ rõ thân hình đơn bạc của hắn. Hắn càng cố biểu hiện ra bộ dáng bình tĩnh tự nhiên cùng thanh cao kiêu ngạo, càng ngược lại làm cho người ta cảm thấy không đành lòng.

Hắn trầm nghĩ, tâm tính lại cao thì sao, không hiểu đạo lý đối nhân xử thế thì lại thế nào, nếu ta là hoàng đế, nhất định sẽ không để cho hắn oan ức như thế.

Sau đó hắn làm hoàng đế, Lý Tầm liền được điều đến bên cạnh hắn. Hắn cũng không nhắc gì tới chuyện cũ đó, hoàng đế mới vừa đăng cơ ở trong mắt Lý Tầm chính là một người xa lạ, liền biết người này từ lâu đã không nhớ rõ cuộc gặp gỡ sau cơn mưa ngày ấy. Nhưng mà cũng may hắn còn có rất nhiều thời gian có thể cùng nhau ở chung, vì thế hắn ở trước mặt người này duỗi ra tay mình, hỏi hắn có nguyện ý làm sử quan hay không, làm bên cạnh hắn riêng một người mà thôi.

(1) Thẻ tre: tức trúc thư, là loại công cụ chính để lưu trữ tài liệu ở Trung Quốc trước thế kỉ thứ hai sau công nguyên. Trông nó giống thẻ này nè:

22. Chương 20: Phiên Ngoại 2

Lý Tầm cảm thấy hoàng đế càng ngày càng kỳ quái, từ sau khi hai người thắng thần, hoàng đế liền giống như một kẻ lỗ mãng, mỗi ngày lời kéo hấn không tha, có thể nói là rất không biết xấu hổ.

Nhưng vì giữ gìn hoàng đế mặt mũi hấn cái gì cũng không dám nói, sổ ghi chép sinh hoạt hàng ngày ghi lại hoàng đế lời nói việc làm nghiêm nhiên là tuyệt thể minh quân. Còn bên trong ra sao, ngoại thần cũng không biết. Hoàng đế đều thường đóng cửa lại đi giải phóng bản thân, biết chắc Lý Tầm sẽ không viết sự thật.

Lý Tầm thường bị bắt nạt đến vô cùng thảm, đồng thời phát hiện hoàng đế đơn hậu đều là giả dối, đó đều là giả vờ! Đáng thương chính là mặc dù hấn thông qua thể nghiệm của bản thân biết đến chân tướng, cũng không nói ra được.

Chẳng hạn như buổi tối ngày nào đó, hoàng đế rất nhanh liền đem tấu chương xử lý xong, Lý Tầm kết thúc một ngày công tác nên vô cùng vui vẻ, mơ mơ màng màng mà leo lên giường của mình, lại bị người sau lưng trực tiếp đè trên nệm gấm.

Thật vất vả từ trong chăn vươn đầu ra, lại bị hoàng đế cưỡng ép trở mình, hai tay bị áp quá đỉnh đầu. Người ở bên trên trực tiếp hôn xuống, một tay còn đẩy ra vạt áo của hấn vào phía trong tìm kiếm.

“Dương Tiềm! Ừm...Thả ra!”

Hoàng đế giả bộ không nghe thấy, tay càng không ngừng đi lột quần áo của hắn.

Lý Tầm hoảng sợ che đai lưng: “Ngươi làm gì! Ban ngày tuyên dâm ngươi không ngượng ngùng à!”

Hoàng đế nhướn mày: “Sao lại ngượng ngùng? Ngươi không phải nói vì thần nghe theo quân mệnh sao? Ta muốn tận tình hưởng dụng mỹ sắc, ngươi làm thần tử có phải hay không nên nghe theo ta?” (Vì thần nghe theo quân mệnh, câu này nghe quen hơn =)))

Lý Tầm bị oán trở về, nghĩ lại chính mình thật giống như nói qua câu nói như vậy, trong lòng còn đang suy nghĩ nên đưa lí do thoái thác như thế nào, ai ngờ hoàng đế đã tháo ra đai lưng của hắn, vạt áo của hắn liền mở rộng, một cái tay liền lập tức theo địa phương mở rộng kia mò xuống dưới.

Lý Tầm a một tiếng, triệt để trở thành cừ non đợi làm thịt.

Hoàng đế đối với chuyện phòng the tương đối nhiệt tình, tối hôm qua mới đè Lý Tầm cạo xát cả đêm, lần này cũng rất thuận lợi mà mò tới chỗ sau thắt lưng, ngón tay trước vói vào trong thăm dò một chút. Mặt Lý Tầm lập tức liền đỏ, không được tự nhiên mà giật giật muốn né đi, ngón tay kia lại theo sát đi lên, hơn nữa còn đánh vào Hoàng Long(1).

Chỗ kia vẫn còn ẩm ướt trơn láng, nhiệt độ ngón tay so sánh với nơi đó thậm chí còn có vẻ hơi lạnh. Hoàng đế rất nhanh mà cắm vào mấy ngón tay, thấy Lý Tầm vô cùng bất an ở dưới thân hắn nhúc nhích liền cúi sát vào hôn khoe miệng của hắn. Lý Tầm khê thở gấp, cảm giận mà cắn hoàng đế môi dưới một cái, đầu lưỡi trước dò xét đi ra ngoài, tay cũng theo đó vòng lên.

Hoàng đế vô cùng thân mật cùng Lý Tầm môi lưỡi quấn lấy nhau một hồi, sau đó hơi lui lại.

Quần áo trên người Lý Tầm nửa cởi, đai lưng buộc lại lỏng lẻo, vạt áo đã sớm theo bả vai trượt xuống, miễn cưỡng khoát lên khuỷu tay. Hoàng đế nhìn vết tích nơi bả vai của hắn mắt liền tối lại, Lý Tầm bị hắn nhìn chăm chú nhịn không được lùi kéo áo lên muốn che.

Hoàng đế lại kề sát hắn nhẹ nhàng liếm vết tích kia, nửa ngẩng đầu lên mỉm cười nói: “Ngươi nếu còn dám tự ý làm vậy, ta liền đi Miêu Cương tìm ngự thi thuật, khiến ngươi không những không thể vào luân hồi, còn muốn mỗi ngày cùng ta làm bạn cho đến khi tận mắt thấy ta ngã xuống.”

Lý Tầm run lên một cái, bị ánh mắt kia cùng ngữ khí làm sau lưng phát lạnh, trong lòng thầm nghĩ việc này cùng hoàng đế là trở không xong, ngoài miệng lại đứng đắn nói: “Ta sẽ không, bởi vì ta luyện tiếu ngươi a, nếu như lại có thêm chuyện như vậy, còn không bằng ta lôi kéo ngươi ngươi lôi kéo ta, có thể sống thì tốt, sống không nổi nữa thì chúng ta cùng chết.” Hắn vào thời khắc này rốt cục lấy lại năng lực tùy cơ ứng biến của hắn, hoàng đế thoáng vừa lòng, tiện thể rút ngón tay ra đổi đồ thật.

Vật kia mới ở bên ngoài ngừng chốc lát, không đợi Lý Tầm phản ứng lại liền dựa vào con đường ngón tay mở ra lúc trước đâm vào bên trong, Lý Tầm thất lực mềm nhũn, hai tay lại ôm chặt cổ của hoàng đế, nhất định phải đem thân thể bám lên trên người hắn, liền vùi đầu tại bên gáy hắn bằng phẳng hô hấp. Hoàng đế hai tay để không liền tại sống lưng của hắn khẽ vuốt, tựa hồ là muốn trấn an hắn, nhưng ngược lại mang theo từng trận tê dại, Lý Tầm càng vô lực, buông tay một cái liền nằm xuống trên giường.

“Người... Có thể hay không nhanh lên...”

Hoàng đế nhướn mày, hạ thân quyết đoán hướng phía trước đâm tới, Lý Tầm không nhìn được kêu một tiếng.

Tiếp đó hoàng đế liền vô cùng thân thiết mà biểu diễn cho hắn cái gì gọi là tống đục.

Hắn bị va chạm đến thân thể không ngừng rung động, nệm gấm ở dưới tay cơ hồ bị nắm thành một đoàn. Hậu huyết bị tráng kiện vật thể không ngừng cọ xát, đau tê bên trong nổi lên một cổ quỷ dị khoái cảm.

Tư thế như vậy không biết duy trì bao lâu, giữa lúc hỗn loạn, Lý Tầm bị lật lên, thay đổi một cái ngồi ở trong lòng ngực hoàng đế tư thế. Hoàng đế nắm eo hắn nhấn xuống, Lý Tầm cảm thấy vật xâm nhập trong cơ thể kia cứng rắn như thanh sắt nóng, phá tan huyết thịt cản trở triền miên giữ lại mà đi đến một cái kỳ quái chiều sâu, hắn hoảng hốt cúi đầu nhìn xuống bụng mình, còn chưa nhìn ra cái gì liền bị hoàng đế đâm một cái, hắn lập tức rên rỉ ra tiếng.

Trận này tốc độ nhưng là thông thả mà dần vật, xuyên ở trong cơ thể hắn vật kia dù là rút ra ngoài cũng sẽ ngay lập tức đâm vào bên trong, hắn không nhìn được căng chặt thân thể, liền tức khắc cảm nhận được vật kia mãnh liệt tồn tại cảm.

Hắn đang bị mở ra, cường độ kia giống như là muốn đục xuyên thân cây gỗ tâm.

Lý Tầm nghẹn ngào một tiếng, khóe mắt lưu lại một vệt nước mắt. Y! thức nguyên bản cũng không rất thanh tỉnh của hắn cuối cùng hoàn toàn rơi vào bể đục, tận lực đè nén rên rỉ cũng uyển chuyển tăng lên.

Vì thế hắn cảm nhận được xâm lấn bỗng nhiên kịch liệt, cơ hồ nhiều lần xâm nhập đến không thể tưởng địa phương, vị trí nhỏ nhắn cảm kia lại nhận được hoàng đế quan tâm đối đãi, hắn vô lực ôm đầu của hoàng đế, tại trước ngực quỷ dị tê dại cùng bên trong đau nhức bắn ra.

Làm đến lúc sau, Lý Tầm căn bản là không có khí lực, cả người xụi lơ, hoàng đế còn chưa vừa lòng, liền tự mình nắm eo Lý Tầm ép hắn chấp trùng lên xuống, ầm nhuyển huyết đạo đem vật kia bao bọc quần lấy phun ra nuốt vào. Mãi đến cuối cùng hoàng đế đem chưa từng tại phi tần trên người phát tiết tinh lực ở trên người hắn phát tiết xong, Lý Tầm cũng ít năng động.

“Ha ha.” Hắn cố chống đỡ, dùng hết thấy sức lực còn lại, đối với hoàng đế phát ra trào phúng.

(1) Hoàng Long: một đô thành thuộc nước Kim thời xưa bên Trung Quốc, từ này còn được dùng để chỉ nơi hiểm yếu, mà tác giả muốn ám chỉ cái gì thì...khụ, nghe đến đây chắc ai cũng hiểu rồi nhé

23. Chương 21: Phiên Ngoại 3

Gần đây Lý Tầm gan có điểm lớn, hoàng đế cũng rất chiều theo hần, nhà bếp nhỏ bên kia có cái gì ăn ngon lúc nào cũng luôn cho hần. Lý Tầm vui vẻ ăn cung đình bí chế gà nướng mà hần thêm nhỏ dãi đã lâu, ăn hơn phân nửa liền nhìn thấy hoàng đế gần như không động miệng nhìn hần ăn. Trong lòng vừa nghĩ không đúng a, một tay cầm lên chân gà mà phạm thượng: “Nói, người có phải là âm mưu muốn cho ta biến mập?!”

Hoàng đế cười híp mắt nói: “Đúng rồi.”

Lý Tầm lộp bộp một cái, thầm nghĩ này nhưng là quá đáng! Vì vậy giận dùm dùm nói: “Ta muốn ăn đến mập thì cũng không phải chuyện của người, bệ hạ!”

Hoàng đế nắm chặt tay hần: “Ai nói không phải chuyện của ta, còn có thể xoa bụng nha.”

Lý Tầm: Mẹ, ngục quân tử!

24. Chương 22: Phiên Ngoại 4

Hoàng đế biết Lý Tầm lập chí muốn viết truyện ký sau trầm mặc thật lâu, sau đó nói: “Vậy người viết đi, trẫm giúp người xem một chút có thể lưu danh thiên cổ hay không.”

Cuối cùng Lý Tầm thế nhưng thật sự viết một bản truyện ký, cọ tới cọ lui viết vài chữ, giống như là ngượng ngùng.

Hoàng đế tò mò đi tới nhìn một chút, một lúc lâu sau vẻ mặt không thể tả được nhìn về phía hần.

Lý Tầm không được tự nhiên một hồi cũng bị chính mình buồn nôn rồi, giấu đầu hở đuôi nói: “Thế nào a!”

Hoàng đế sờ sờ đầu hần, cười nói: “Ta cũng không biết thì ra ở trong lòng người ta trọng yếu như vậy a? Chỉ là phỏng chừng tự truyện này của người là không thể truyền lưu thiên cổ, may là ở trong lòng ta ngược lại có thể lưu một cái danh, mà ta cũng không muốn cho người khác xem.”

25. Chương 23: Phiên Ngoại 5

Hoàng đế gần đây đối mặt với quần thần cực lực can gián, hầu như tất cả mọi người đều khuyên hoàng đế xa tiểu nhân giáng nịnh thần, bị quan lại trong lúc hỗn loạn chụp mũ Lý Tầm đứng ở quần thần hàng ngũ cũng sốt ruột bất an, bút trong tay rà qua rà lại, cuối cùng cũng miễn cưỡng viết vài chữ vào trong sổ.

Bị đâm cột sống(1) mắng thành nịnh thần như thế, Lý Tầm cũng không dễ chịu gì, nhưng hắn cũng không có cách nào cãi lại, đành phải trầm mặc đứng ở một góc, một bên còn phải ghi chép mỗi một việc lại.

Hoàng đế thật vất vả ra sức bình ổn chúng thần kiến nghị, hạ triều, thanh cao quan văn khinh thường đi cùng Lý Tầm, vô quan lại chướng mắt chỉ biết động cán bút văn nhân, vì thế Lý Tầm trái lại không gặp phải người nào khiêu khích, một mình quay lại bên người hoàng đế.

Dù sao hắn là người có công sự trong người, sao có thể cùng người khác chấp nhặt. Tự nhủ với chính mình như thế, quay đầu nhìn thấy hoàng đế lại vẫn không nhìn xuống được, một chân đem hoàng đế đặt ở bờ tường.

Lý Tầm gần đây không hề có quần thần quan niệm, nhiều lắm coi như cung kính, hoàng đế cũng vui như mở cờ, thích nhất chọc người tới then quá hóa giận.

Nhưng tình huống bây giờ cũng không giống vậy, Lý Tầm có vẻ là thật sự nổi giận, cố tình lúc nói chuyện còn giống như là đang nói giỡn: “Bệ hạ lúc trước có nghĩ tới sẽ gặp phải loại tình huống này không?”

Hoàng đế cảnh giác trong lòng, suy nghĩ một lát, thản nhiên nói: “Nghĩ tới.”

Lý Tầm trừng mắt: “Vậy tại sao còn phải làm như thế?”

“Hết cách rồi, ta thích người a.” Ngươi khí có thể nói là cực kỳ chân thành.

Lý Tầm trái lại mặt không cảm xúc: “Cho nên ta phải biến thành nịnh thần tại trên sử sách để tiếng xấu muôn đời sao?”

Hoàng đế cũng oan ức: “Vậy làm sao bây giờ a, dù sao cũng có ta ở bên người, một vị hôn quân một vị nịnh thần, vừa lúc xứng đôi!”

Lý Tầm vốn là bị người mắng có chút uất ức, thấy hoàng đế đều hạ mình làm thiếp(2) như vậy, hắn cũng không có cách nào, khoát tay nói: “Quên đi, đều như vậy còn có thể làm sao, muốn mắng thì mắng đi. Nhưng mà ngươi không thể làm hôn quân, bằng không ta biết ghi lại thế nào a.”

“Nói thật, ta cũng không phải rất muốn làm hoàng đế.” Hoàng đế thành khẩn nói.

Lý Tầm kinh hãi, liền nhảy ra xa mấy bước, chỉ sợ lại nghe thấy cái gì đó càng hù người, thầm nói: “Người cũng đừng nói cho ta, nhờ đâu ta lỡ tay ghi lại chuyện này thì biết làm sao a?”

Hoàng đế khiêm tốn thỉnh giáo nói: “Vậy người viết lại sao?”

Lý Tầm khó xử: “Cũng không phải rất muốn viết.”

“Vậy thì đừng viết.” Nói xong lại gần muốn nhìn nội dung trong sổ.

Lý Tầm nhất quyết đẩy hẳn ra không cho hẳn nhìn trộm, ghét bỏ nói: “Người không hiểu. Đây chính là làm sử quan chức trách phẩm đức!”

Hoàng đế cười tùm tùm nói: “Vậy được, người ghi đi, nghe a, ta Dương Tiềm chân tâm yêu thích Lý Tầm, nguyện cùng hẳn cá nước thân mật⁽³⁾, cùng nhau vu sơn mây mưa⁽⁴⁾...”

“Người câm miệng lại!” Lý Tầm tát một cái lên mặt hoàng đế, vẻ mặt ghét bỏ, “Táo bạo thêm chút nữa là ta có thể vào sách mại dâm trên phố luôn đấy! Sử quan thì không cần sĩ diện à, có thể tùy tiện đùa giỡn lưu manh à?”

Hoàng đế cười nói: “Ta đây là nói thật.”

“Lời thật cũng không thể nói lung tung a, vậy người nói việc này ta viết hay là không viết? Viết ta liền thành nịnh thần, không viết lại có vẻ không phù hợp chức trách phẩm đức của ta.”

“Ái khanh, người nghe qua tránh nặng tìm nhẹ chưa? Đối với một số chuyện chúng ta không cần thành thật như vậy.”

Lý Tầm nghĩ một chút, vỗ tay nói: “Đúng rồi, người thật thông minh!”

Nghĩ đi nghĩ lại thấy không đúng, nỗi này vẫn là hoàng đế ném, liền tức giận nói: “Còn không là bị người dẫn dắt!”

Hoàng đế liên tục phụ họa nói: “Vâng vâng vâng, ta sai rồi, khổ cực người.”

(1) Đâm cột sống: nói xấu chỉ trích sau lưng người khác

(2) Hạ mình làm thiếp: lùi một bước, nhượng bộ

(3) Cá nước thân mật: cụm từ này xuất phát từ trong Tây Sinh Ký , ám chỉ quan hệ thân mật tới mức

như cá ở trong nước hòa hợp với nhau, mà nói huych toẹt ra là xxoo đấy =))

(4) Vu sơn mây mưa: cái này thì có gốc từ Cao đường phú , liên quan đến chuyện tình giữa hoàng đế và thần nữ núi Vu Sơn, nói chung vẫn là một cách nói hoa mỹ khác của xxoo, khụ:v

26. Chương 24: Phiên Ngoại 6

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mắt thấy ngày xuân sắp qua, hoàng đế đột nhiên nổi hứng muốn đi đập thanh(1). Tuy rằng không tiện đi ra ngoài cung, nhưng ở trong ngự hoa viên hơi chút cảm thụ hơi thở mùa xuân một hồi cũng là không tồi.

Vì vậy Lý Tầm cũng đi theo, hơn nữa còn trợ mắt nhìn hoàng đế đem hết thấy cung tì vấy lui, tự nhiên mà nằm lên trên bãi cỏ, trông vô cùng nhân nhã.

Lý Tầm:...

Một khi đã như vậy, Lý Tầm cũng dứt khoát ngồi xuống, cuộn lại chân cúi đầu chỉnh lý ghi chép.

Hoàng đế thấy Lý Tầm vẫn ngồi im như vậy, liền hỏi: “Sao ngươi không nằm xuống?”

Lý Tầm nghe vậy quay đầu, ghét bỏ mà nhìn một chút bãi cỏ: “Nhiều sâu bọ tới bò lui như vậy.”

Hoàng đế nhưng thật ra không quan tâm, cười nói: “Vậy nằm ở trên người ta thì sao?”

Lý Tầm không nói lời nào, chỉ đánh giá hần.

Hoàng đế gơ tay lên nhiệt tình nói: “Đến đây nào.”

Lý Tầm ha ha một tiếng: “Ta nếu là ạch một cái liền đổ xuống như vậy, ngươi tám phần sẽ hộc máu.”

Vì nghe nói như vậy nên cảm giác bị khinh thường hoàng đế ôm lấy Lý Tầm đem hần kéo vào trong ngực, Lý Tầm bất ngờ không kịp phản ứng mà bị kéo xuống.

Hoàng đế đã sớm có chuẩn bị đem hần ôm trọn vào trong lòng, cười dài nói: “Ngươi xem, này không phải là không có hộc máu?”

Lý Tầm đảo mắt xem thường, cảm thấy hần vô cùng ấu trĩ, tay hướng bên cạnh đẩy một cái liền muốn đứng lên.

Hoàng đế mới đầu quả thật là tính đùa hần chơi một chút, nhưng không biết tại sao sau khi đem người ôm lấy liền vô cùng luyến tiếc buông ra, thấy Lý Tầm muốn đứng dậy liền ghì lại, Lý Tầm quả nhiên lại nằm xuống lần nữa, đôi mắt tròn trĩnh nhìn hần.

Hoàng đế cười cười, trở mình một cái đem hần đặt ở dưới thân.

“Cảnh xuân dễ tàn a ái khanh.”

Lý Tầm xì một tiếng: “Ra vẽ đạo mạo!”

Hoàng đế rất là đắc ý sờ sờ tóc của hần: “Dù sao chỉ có ngươi biết.”

Lập tức liền cúi đầu ngậm vào bờ môi của hần, Lý Tầm cả kinh, yếu ớt mà bắt đầu khước từ, ngược lại bị hoàng đế lấy tay chế trụ đặt ở bên hông. Lý Tầm trong lòng biết hoàng đế là nổi lên hứng thú, cũng liền ồm ở mà hé mở đôi môi mặc hần làm. Hoàng đế thích nhất nhìn bộ dáng của hần nửa xấu hổ nửa dung túng như vậy, ngay lập tức câu lấy đầu lưỡi của hần tỉ mỉ mút vào, thỉnh thoảng đảo qua trong vách miệng, mang theo một trận tê dại.

Lý Tầm cơ hồ bị hôn đến thất thần, hoảng hốt một cái trước ngực đã mát lạnh. Hắn nỗ lực đem lý trí gắng kéo trở về, cúi đầu đã thấy hoàng đế đem hắn quan phục thất lưng cỡi.

Quan phục vốn là rộng lớn, hoàng đế không cần dùng sức bao nhiêu đã có thể hoàn toàn lột xuống, nhưng đến lúc muốn cỡi ra hắn chợt nhớ tới Lý Tầm đối với bãi cỏ này ghét bỏ, liền chỉ đem áo ngoài lột ra trải xuống dưới, để người nằm lên trên.

Sau một phen động tác Lý Tầm buộc đến chĩnh tề ngọc quan(2) rớt xuống, mấy sợi tóc đen dài rũ ở trên người, như là này hồng trần đem người chặt chẽ dây dưa.

Hoàng đế cực kì dịu dàng mà hôn cổ hắn, động tác trên tay lại hoàn toàn tương phản. Hắn nhiều lần ấn xoa hai điểm hồng anh trước ngực Lý Tầm, đem nó lôi kéo thành bộ dáng sưng lên đứng thẳng, lại vừa che môi phủ ở phía trên ôn nhu an ủi.

Lý Tầm giãy dụa không được, đành phải lấy tay che ở trước mắt, giống như là bịt tai trộm chuông vậy. Mà không thể nhìn thấy gì lại càng làm người ta thêm mẫn cảm, khiến hắn có thể vô cùng rõ ràng mà cảm nhận được hoàng đế ngậm lấy đầu vú thời điểm một cái tay cùng môi lưỡi từ hắn sống lưng xoa xuống, mà lúc này chính là dừng ở trên mông nhiều lần nhào nặn. Hắn bên tai nghe thấy tiếng cười khê mang chút khiêu khích, trên người cũng nổi lên từng trận khô nóng.

Hoàng đế hài lòng nhìn da thịt lộ ra bên ngoài của Lý Tầm ửng đỏ một mảnh, giống như là hoa đào nở rộ lúc này. Hạ thân dương vật cũng là găng gượng, thoát nhìn vẫn sạch sẽ. Hắn gần như si mê hôn lên, sau đó đem vật kia ngậm vào trong miệng.

Lý Tầm kinh sợ hét một tiếng, cái tay để không nâng lên muốn đẩy hắn ra, mà hoàng đế làm sao lại dễ dàng bị hắn đẩy, ngược lại còn tăng thêm cường độ đem ngậm lấy đồ vật mút một cái, liền nghe thấy Lý Tầm rên rỉ một tiếng, thân thể triệt để mềm nhũn xuống.

Trong lòng hắn bỗng nhiên vô cùng thỏa mãn, cúi đầu nhả ra chút trọc dịch lên tay, lại dựa vào trọc dịch bôi trơn hướng vào u huyết bên trong khe mông cắm vào một ngón tay.

Lúc sau khai thác càng lộ ra vô cùng nôn nóng, cũng làm cho người ta cảm thấy được ôn nhu triền miên trước đó tựa hồ là hắn tận lực nguy trang ra. Ba ngón tay rất nhanh đem hậu huyết khai thác đến mềm mại, nhất là khi hắn cố ý tìm ra nơi mẫn cảm kia sau, mỗi một lần ấn đè cũng có thể nghe thấy Lý Tầm đè nén rên rỉ, hắn hạ thân sớm cứng rắn như sắt, lúc này là đã không cách nào nhịn được, đem hai chân Lý Tầm mở ra liền đâm vào.

Lý Tầm thân thể vô lực, hai chân khoát lên hắn eo theo động tác của hắn run rẩy, mấy lần muốn ngã xuống thì lại bị nâng lên trở lại. Những lúc lại vòng qua bên eo liền không tránh khỏi bị nặng nề va chạm mấy lần. Rên rỉ cũng cơ hồ bị đọng nát, hồi lâu cũng không bức ra được một câu hoàn chỉnh.

Hoàng đế nhưng lại có tâm tình đùa hắn, chỉ là thanh âm cũng trầm thấp rất nhiều, trêu đùa hắn sức thật sự yếu, mới một hồi như thế liền chịu không nổi. Lý Tầm vô lực phản bác, không thể làm gì khác hơn là dùng đôi mắt trừng hắn, nhưng kia ngậm chút sương mù đôi mắt lại xinh đẹp phi thường, trái lại kích thích hoàng đế tiến vào càng sâu.

Hạ thân liên kết địa phương hơi vang lên tiếng nước, Lý Tầm xấu hổ đến gần như không chốn dung thân, nghiêng đầu sang chỉ dám nhìn hoa và cây cảnh bên cạnh, hoàng đế tiếng cười ở nơi rất gần vang lên: “Người thích cây cối ở đây? Không bằng chúng ta đến phụ cận nhìn xem?”

Lý Tầm còn không kịp cự tuyệt, liền bị hoàng đế ôm lên, vật kia của hoàng đế còn cắm ở phía sau, theo hướng hoa và cây cảnh bên kia đi tới, lúc di chuyển còn thỉnh thoảng hung ác hướng bên trong va chạm. Thời điểm đến bên cây toàn thân Lý Tầm cũng đã nóng lên, miễn cưỡng dựa vào thân cây thở dốc.

Hoàng đế theo đó liền tiến tới đè lên hắn hưởng thụ một hồi môi lưỡi quần quýt, chia lìa thời điểm nước bọt đều kéo thành một sợi bạc mỏng.

Cũng không biết đến tột cùng là bị làm bao lâu, Lý Tầm cả người mơ màng theo động tác của hoàng đế lay động, thân cây cọ đến sống lưng có chút đau, mới đem thần trí của hắn kéo về.

“Không...Không muốn...”

Hoàng đế nghe vậy thân mật cà cà gò má của hắn, tùy ý hùa theo đáp ứng, hai tay lại vẫn nắm hắn hơi lộ ra eo thon, hạ thân động tác như trước.

Lực đạo của hắn cực mạnh, mỗi một lần đều như muốn đem người đâm xuyên. Tại này thế công, hắn chỉ cảm thấy hậu huyệt ầm nóng kia đang bao lấy dương vật của hắn, đặc biệt là sâu trong nơi đó thật giống muốn đem hắn ép khô đường như nút vào, dù lực tự chủ của hắn mạnh hơn cũng chưa chắc có thể tại bên trong trận này tình sự kiềm chế được.

Lý Tầm xin tha nghe vào trong tai hắn không hề có tác dụng, ngược lại làm cho hứng thú của hắn càng cao hơn, làm liên tiếp cả trăm chục hiệp sau, chỉ nghe Lý Tầm nức nở một tiếng, thân thể run lên, cuối cùng trực tiếp bắn ra. Hoàng đế cũng bị hắn thít chặt hậu huyệt hầu hạ đến gần như không nhận được, đột nhiên tăng nhanh tốc độ, lập tức cũng bắn vào trong cơ thể hắn.

Đồ vật lấp lầy hậu huyệt chậm rãi chảy xuống, trọc dịch chảy ra bên ngoài cảm giác làm Lý Tầm cảm thấy có chút sờn tóc gáy. Nhưng hắn bây giờ không có khí lực rửa sạch, chỉ có thể há mồm thở dốc, dựa vào thân cây liền muốn tuột xuống. Hoàng đế tay mắt lanh lẹ chặn ngang ôm lấy hắn, cúi đầu nhìn xuống, liền thấy hắn xưa nay thanh minh đôi mắt đều nhiễm phải vẻ mê hoặc cùng quyến rũ, chỉ biết ngơ ngác nhìn lại hắn, trong mắt lại tựa hồ có vô hạn tình ý.

Hoàng đế cảm thấy mỹ mãn, ôm hắn vào trong ngực thỉnh thoảng hôn nhẹ mấy lần, chậm rãi an ủi thân thể còn đang run rẩy của hắn.

Sau đó, hoàng đế cảm thấy bản thân vậy lui cung tì là vô cùng cơ trí.

(1) Đạp thanh: nghĩa là dẫm lên cỏ xanh, chỉ việc trai gái đi chơi xuân, dẫm lên cỏ xanh ngoài đồng, do đó mới có tên là hội Đạp thanh hay còn gọi là hội Thanh minh

(2) Ngọc quan: đồ buộc tóc của nam thời xưa, trông nó như thế này nè:

Lời editor: Vậy là đến đây truyện cũng kết thúc rồi, ta cũng có mấy lời muốn nói một chút.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-vi-quan-van-eo-rat-nho>